

Színház

A MAGYAR SZÍNHÁZI TÁRSASÁG FOLYÓIRATA

DRÁMAMELLÉKLET 2002. JANUÁR

KISS CSABA A DÖG

Lányregény két részben

E.-nek

*Jössz te még az én álmaid utcájába...
Ismeretlen a XX. századból*

SZEREPLŐK:

IRÉN
GÉZA
LILIKE
VARGA ÚR
PISTI

DR. BITTNER
ÖREGANYA
IVÁN
LOJZI
PASI

I. FELVONÁS

Mint a tüdősűrűsítő lecsattanó fényérzékeny lemez vagy a vascsövön futó fém függönykarikák, vagy a diavetítő éles kattánása – ilyenek legyenek a díszletváltások. Minden naturalista illúzió árt ennek a darabnak, fékezi, puhítja, lekerekíti. Az lenne a legjobb, ha a díszlet sík lenne: fénykép, vetített kép, színnyomat, festmény – ábrák egy lakberendezési áruház katalógusából. Maguk a szereplők is rajta lehetnek a képen mint díszítőmotívumok; egy-egy kimerevedett pillanat, miközben elől rohog tovább a háromdimenziós élet (az idővel együtt: négy). És semmi drámázás: szikár játék kell, belső égésű, mint az Otto-féle motor

1. Konzerv

Konyha. Nem fárasztom a leírással. Enni való szoba. Az asztalnál rokonszenves, negyenes pár – mint a japán tyúk és kakas, hosszú távú harmóniában

IRÉN Sajnálom, nem volt időm... majd a hét végén főzök.

Esznek

De azért nem rossz, ugye? Ezek az új konzervek majdnem olyan jók, mint az igazi. Ha bekötnék a szemed, nem is tudnád megmondani, hogy melyik melyik... *(Ízleli, gusztálja, zöld fűszerrel szórja)* Főként a paradicsomos szószok, azok néha már jobbak is, mint az eredeti, nem?

Esznek, hallgatnak

Emlékszel azokra a szaftos, lédús, édes görög paradicsomokra... mint egy-egy kisebb káposzta... nem is hasonlít a miénkre. – Tehetek még? Egészen jó, nem? *(Kacag)* Meglásd, eljön az idő, amikor a konzerv már jobb lesz, és csak a nagyon szegények fognak nyers dolgokat enni...

Hallgatnak, esznek

GÉZA Olyan furcsa ízé... történt velem... tegnapelőtt... *(Elhallgat)*

IRÉN Micsoda?

GÉZA Nem is tudom, hogy... hogy az ilyesmit el lehet-e mondani...
 IRÉN Ha már belekezdted!...
 GÉZA Attól még abbahagyhatom... Hány dolog van, amit...
 aztán... *(Eszik)*
 IRÉN Na!
 GÉZA Hát jó... Tegnapelőtt, meló után, estefelé kimentünk a
 Lupa-sziget... hogy felköszöntsük a Marikát, ötvenéves,
 tudod... húsz éve a cégnél, s a többi... szóval kimentünk két
 kocsi... van ott egy helyes kis vendéglő... a bányatavak-
 nál... gondoltuk, kirúgunk a hámból...
 IRÉN De hát ezt tegnap elmondtad már.
 GÉZA Tudom... *(Elhallgat – eszik tovább)*
 IRÉN És?
 GÉZA Semmi...
 IRÉN Akkor miért kezdted bele újra?
 GÉZA *(zavarban)* Nem tudom... olyan hülye érzés... szégyellem
 is, de azért valahol – szóval, érted? ... nem az, hogy büszke
 vagyok rá... de néha már alig bírom magamban tartani...
 IRÉN De mit?
 GÉZA Kaptam egy ajánlatot.
 IRÉN Miit?
 GÉZA Ajánlatot... egy nőtől...
 IRÉN *(feszülten)* Kollégától?
 GÉZA Nem... egy idegentől... soha nem láttam...
 IRÉN Pincérnőtől? Kasszásnőtől?
 GÉZA Nem... egy fiatal nőtől... vagy inkább lánytól...
 IRÉN De hol találkozol te nőkkel?
 GÉZA Hol?! Hol! Tele van velük a világ. Az istenért, Irén... ne
 röhögtesd magad! Hol találkozom nőkkel?!

Csend

IRÉN Igen, és?! Kaptál egy ajánlatot, és? Én is kaptam... nem is
 egyet... Nem értem, mi olyan falrengető ebben!? – Most mi a
 fenét vigyorgsz?
 GÉZA Nem vigyorgok... csak azért mondtam el, mert megle-
 pett... hogy az én koromban...
 IRÉN Mi bajod a koroddal? Negyvenhat éves vagy, jó kiállítás,
 jóképű... hiszen látod, ajánlatokat is kapsz...
 GÉZA Na, elég! Fejezzük be!

Esznek

(Kis idő múlva, barátokozón) Ne haragudj, nem figyeltem... ez
 most melyik, amit eszünk... a konzerv vagy az igazi...
 IRÉN Nem kell nyalni! – És nekem az ajánlataiddal sincs
 semmi bajom... csak ne élvezd ennyire... *(A tányér tartalmát
 kiönti a szemébe)* Szar ez az egész.
 GÉZA Most mit idegeskedsz? Hallod? Irén! Gyere, ülj vissza! ...
 Egy ilyen hülyeség miatt!? Lehet, hogy nem is volt semmi...
 Hogy rosszul hallottam... vagy félreértettem a helyzetet...
 végül is sötétedett... a szél is fúj...
 IRÉN Na ne! Ezt utálok a legjobban. Negyedóráig kéretem mag-
 gad, vigyorgsz itt, mint a tavi tók, úgy kell kihúzni belőled
 minden egyes szót, aztán a felénél megállsz, és visszaszívod
 az egészet... hogy rosszul hallottad... mindjárt azt fogod
 mondani, hogy álmodtad...
 GÉZA Jól van, na! Elmondok mindent, töviről hegyire. Csak
 gyere, ülj vissza! *(Leül)* Hidd el, sem bántani, sem idegesíteni
 nem akartalak... és nem vigyorgok... hanem... szóval olyan
 furcsa... zavarban vagyok, na.
 IRÉN Mitől vagy zavarban? Nem történt semmi, nem?
 GÉZA Akarod, hogy elmondjam?!
 IRÉN Tőlem...
 GÉZA Szóval kimentünk a Lupa-szigetre...
 IRÉN Tudom, tudom: „két kocsi, a Marikát, ötvenéves... s a
 többi.”
 GÉZA Igen... Szóval vacsoráztunk, beszélgettünk... és egy idő
 után kimentem egy kicsit, hogy kiszellőztessem a fejem... van
 ott egy tó... ilyen kavicsbánya...
 IRÉN Több is van... Legalább három...

GÉZA Igen. Az egyiknek a partján sétáltam... Volt egy pad, leül-
 tem... Régebben fürödni is szoktak ott, de most nem volt
 senki...
 IRÉN Mert fertőzött a víz... azért... hólyagos kiütést okoz...
 GÉZA Bizonyára... Ott ültem, néztem a fertőzött vizet... és
 egyszer csak... odajött a padhoz egy lány... nem szólt semmit,
 csak leült a másik felére...
 IRÉN Meg sem kérdezte, hogy szabad-e?
 GÉZA Nem... csak leült...
 IRÉN És?
 GÉZA Egy darabig hallgatott... aztán váratlanul közelebb
 hajolt, és azt mondta, akarom-e, hogy jó legyen nekem.
 IRÉN Micsoda?
 GÉZA Hát hogy jó legyen.
 IRÉN Pénzért?
 GÉZA Nem...
 IRÉN De! Biztosan pénzért...
 GÉZA Nem hiszem...
 IRÉN Hát másért miért?
 GÉZA Nem úgy nézett ki...
 IRÉN Lehet is azt látni... Este egy tó partján, a félhomályban...
 GÉZA *(egy fokkal ingerültebb)* Mondom, hogy nem olyanak
 néztek ki.
 IRÉN Hanem milyenek?!
 GÉZA Rendesnek... tisztának...
 IRÉN Szárnya nem volt!? Itt hátul... földig érő...
 GÉZA Na elég! Hagyjuk abba! Elég! ... Esküszöm, nem értem,
 hogy mi bajod. Annyira lényegtelen, semmi kis történet...
 IRÉN Akkor miért mondtad el?! Ha annyira lényegtelen?!
 GÉZA Mert meglepett, azért... Azt hittem, hogy én már immú-
 nis vagyok... Szóval, hogy kinőttem az ilyen... ilyen csajos-
 pasis ügyekből...
 IRÉN És kiderült, hogy nem nőttél ki... Ezt akarod mondani.
 GÉZA Az isten szerelmére, Irén! Ne azt halld meg folyton, amit
 nem mondok! A fene a hülye fejemet, hogy minek kellett be-
 lekezdjek!? Na mindegy, a lényeg elmondtam, és ezzel a
 téma le van zárva. Jó?!
 IRÉN Úgy csinálsz, mintha én faggattalak volna... Annyit mon-
 dasz, amennyit akarsz... amennyi jólesik...

2. Krém

*Este. A háló, mint tegnap. Hálni való szoba. Irén jön a fürdőből. Szép.
 Jökedvű. Elhatározta*

GÉZA Ilyen hamar? ... Ma nem krémezol?
 IRÉN Krémeztem már... csak ez ilyen gyorsan felszívódós...
 GÉZA Képelem, mennyiért... Az Avontól, mi?
 IRÉN Ez most tökre megéri... maga a kúra három hét, de utána
 hat hétig pihen a bőr... ingyen! *(Kis éllel)* Férfiban is van, ha
 esetleg érdekel...
 GÉZA Hagyjál, jó!
 IRÉN *(leveti a köntöst)* A Gréti is azt mondja, hogy kurva...
 GÉZA Akkor biztosan az...
 IRÉN Azt mondja, hogy ezt már a köszönéséből is lehet tudni...
 GÉZA Elég! A témát lezártuk...
 IRÉN *(cicásan)* Csak ezt az egyet... Na?! Hogy köszönt?
 GÉZA Nem.
 IRÉN Csak ennyit, na! Géza, igazán!
 GÉZA Sehogy...
 IRÉN Mi?! Nem is köszönt?
 GÉZA Nem. Leült a pad másik felére... szó nélkül. Azért éppen
 arra a padra, mert ez az egy pad van a parton...
 IRÉN És a lábát hogy tette? Szét vagy keresztbe?
 GÉZA Nem figyeltem...
 IRÉN Mert a vizet nézted, mi?!
 GÉZA Most mit nevisz?!
 IRÉN Nem tudom... valahogy olyan jó kedvem lett ettől az
 egésztől. A vacsoránál megnéztelek magamnak, hogy én ten-
 nék-e ajánlatot neked.

GÉZA És?
 IRÉN Hát... Attól függ, mennyire van sötét... *(Nagyot nevet, kislányosan, gonoszul)* Szegény bogaram, megkínoztalak az ebédnél, ugye, te szegény immúnis, te!? *(Megpusztilja)*
 GÉZA Úgy éreztem, hogy bármit mondok... megkapom a magamét... Puff, puff! Tök ártatlanul...
 IRÉN Na, mesélj még! Ott tartunk, hogy ültél a padon, nézted a vizet... és ő?
 GÉZA Ó meg a pad másik végén... kis idő múlva, fél perc vagy ilyesmi... váratlanul megszólalt, hogy akarom-e, hogy jó legyen...
 IRÉN De hogy mondta? Pontosan?!
 GÉZA „Akarod, hogy jó legyen?”
 IRÉN Egyből letegezett?! Ezt nevezem!
 GÉZA De nem volt pimasz, sőt. Inkább úgy éreztem, hogy fél... vagy ilyesmi... szóval, hogy igazul... határozottan.
 IRÉN És te mit csináltál? Mit mondtál?
 GÉZA Semmit... Csak megráztam a fejem... hogy nem...
 IRÉN Hú! Úgy megnéztelek volna! *(Felkacag)* Édes drágaságom, ahogy ül a padon, és rázza azt a nagy hűsége fejét. „Nem akarja, hogy neki jó legyen” – mint egy nagy, duzzogó szarvasbika. Úgy szeretem, mikor ilyen vagy. *(Átöleli, simogatja, csókolgatja)* En drága bányatavi Don Juanom, megkívánták őt a nők...
 GÉZA *(felcsattan, ledobja magáról Irén karját)* Elég, hagyj már békén! Most mit gúnyolódsz?
 IRÉN Megörültél! Olyan durva vagy néha. *(Nézi, nyálazza a helyét)* Nézd meg, tiszta kék lett. Ez most napokig látszani fog...
 GÉZA Bocsáss meg... Nem akartam... Aludjunk, jó? *(Eloltja a magáét)*
 IRÉN Azt még nem is mondtad, hogy hogy nézett ki...
 GÉZA Könyörgöm, Irén, hagyjuk abba! Nem akarok többet beszélni róla, sem cicásan, sem durcásan, sem veszekedve... sehogy.
 IRÉN Csak annyit, hogy szép volt?
 GÉZA Semmi különös... csinos, formás lány, mint a fiatal lányok kilencven százaléka...
 IRÉN Kilencven százalék? Nem sok az?
 GÉZA Akkor húsz vagy öt, vagy három... nem mindegy?! Átlagos.
 IRÉN És az arca? Az milyen volt?
 GÉZA Nem tudom. Nem néztem meg... Csak annyit láttam, hogy göndör a haja...
 IRÉN Olyan rackás, mi?! Hideg dajerral... Az most nagyon menő...
 GÉZA Nem figyeltem... meg aztán sötétedett is...
 IRÉN De ha szembejönne az utcán, azért megismerne, nem?
 GÉZA Lehet, nem tudom. Hagyjál már, Irén!
 IRÉN De miért nem nézted meg? Csak ezt az egyet...
 GÉZA Mert én nem az a fajta vagyok. Leül mellém egy idegen lány a padra, és én elkezdem bámulni?!
 IRÉN De miután felajánkozott, azért csak megnézhetted volna. Legalábbis az emberek kilencven százaléka biztosan megnézte volna...
 GÉZA *(kínban)* Gondolj csak bele, azért bárhogy is van... mindenképp kellemetlen az ilyesmi... jön egy nő... felajánlkozik, és szó nélkül elküldik... szóval megalázó, éreztem is, hogy elvörösödik...
 IRÉN Óh, hogy meg ne hasadjon a szív!
 GÉZA Most mi a francot akarsz? Az a lány nem csinált semmi rosszat... Semmit, érted!? Lehet, hogy szégyen és pfúj, és megvetendő... és egy utolsó kurva, de nekem speciel nem ártott, akkor miért aláztam volna meg!?
 IRÉN Ki mondta, hogy megalázd. Én csak annyit mondtam, hogy megnézhetted volna... nincs abban semmi. – *(Eloltja a csillárt, lefekszik)* Te, és szerinted hogy gondolta azt a jót...
 GÉZA *(nagyon feszült)* Ezt hogy érted? Hogy milyen pozícióban?
 IRÉN Nem. Hogy hol?
 GÉZA Hogyhogy hol?
 IRÉN Hát... hogy ott helyben, a padon?
 GÉZA Nem hiszem...

IRÉN Akkor hol?
 GÉZA Mit tudom én. Láthatta, hogy kocsival vagyok... Oda egyébként is mindenki kocsival jár.
 IRÉN Szóval a kocsiiban?
 GÉZA Miért? Van ilyen.
 IRÉN A mi kocsiinkban! És aztán én beülök oda másnap, mi?
 GÉZA Ezt senki nem mondta, Irén. Könyörgöm, hagyjuk abba ezt az egészet! Hiszen nem történt semmi, érted!? Az is lehet, hogy be volt szívva... vagy bolond volt... vagy csak viccelt... a kollégák küldték rám, hogy jót röhögjenek rajtam...
 IRÉN *(sírásra fordul)* Csak azzal viccelnek, akivel lehet...
 GÉZA Kérlek, Irén, nyugodj meg! És hagyjuk már a fenébe ezt az átkozott lányt! Hiszen bárhogy kezdünk hozzá, mindig oda lyukadunk ki, hogy te sírva fakadsz.
 IRÉN Mert te nem látod magad... olyan hidegen, mindenféle érzés nélkül beszélsz... és olyan büszke vagy magadra... Végig az ő pártján álltál... végig... hogy meg ne alázzák, hogy meg ne bántsák – a szegényt.
 GÉZA Elég már! Elég! Kérlek! *(Befordul)* Aludjunk!
 IRÉN Jó... nem akartál a szemébe nézni... lelki megfontolásokból... de amikor elment, akkor sem néztél utána?
 GÉZA De. Szép volt, csinos volt, és egyre kisebbedett, kisebbedett, amíg el nem tűnt... Itt a vége, fuss el véle! Jó éjszakát! *(Megpusztilja a nőt)* „Isteni krém ez az Avon, te bekened, én lenyalom.”
 IRÉN Hagyjál! *(Befordul)*

3. Az orangután anyja

Nappali. Ahogy tetszik stílusban. Nappal. Géza a tévét nézi meglehetősen hangerővel. Ez részben a szinkron hibája, ugyanis az angol eredeti hangra rányomták a lengyel alámondást, és afőle került a már szinte érthetetlen magyar. Géza előredőlve, feszült figyelemmel próbálja megérteni a filmet – egy természetfilm az orangutánokról. Érkezik Irén. Lehúzza a tévét

IRÉN Mit bömbölteted így? Az egész lépcsőház zeng tőle...
 GÉZA Hagyd úgy! *(Visszahúzza)* Állati izgalmas... csakhogy ezek az idióták egymásra raktak három különböző nyelvet... plusz egy maláj felirat... Pedig hihetetlenül érdekes film... Nem nézed?
 IRÉN Így is szétmegy a fejem... *(Leveti a kabátját)* Hogyhogy itthon vagy?
 GÉZA Nem jött meg valami program Bécsből... délben hazahozták az egész bandát... *(A filmre)* Ssss! Elképesztő.
 IRÉN És azóta ezt nézed?
 GÉZA Nem... Dehogy... Most jöttem az előbb...
 IRÉN És eddig hol voltál?
 GÉZA Szép idő van... lófráltam egyet...
 IRÉN Hogyhogy lófráltál?
 GÉZA Hát úgy... mentem... miért, mi van abban?
 IRÉN Semmi... Csak még soha nem láttalak lófrálni... És merre lófráltál?
 GÉZA A Szigeten...
 IRÉN Melyik szigeten?
 GÉZA A Margit.
 IRÉN Mentél a fűvön... és nézted a vizet?
 GÉZA Nem nézhetném meg békében ezt a filmet?
 IRÉN Mióta érdekelnek a természetfilmek?
 GÉZA Nem érdekelnek. Valami mást akartam nézni... csak itt ragadtam, mert ez állatira izgalmas. Egyszerűen elképesztő... néha rádöbben az ember, hogy mindaz, amit a világról tud, csupa ócska, múlt századi fogalom, Darwin és Freud. Komolyan. – Nézd meg, ez az indonéz pasi éveken át figyelte az orangutánokat, és kiderítette, hogy nem fajfenntartás meg ilyesmi... Áh, dehogy! Ezek is élvezetből csinálják, sőt – kapaszkodj meg –, az anyjuk tanítja meg élvezni őket... óriási, mi? Ez a pasi összerakta a képsorokat, hogyan tanítja meg a mama a kicsiket bálni a cicivel, a mell udvarával, a szeméremtájékkal, az ujjakkal, a szájjal... az egyszerű ujj-

szopástól a legbonyolultabb ingerekig... szinte hihetetlen... valósággal kurzust tart nekik az élvezetekből... ha nem látom, el sem hiszem, esküszöm. Fantasztikus ez a pasi. Ez Nobel-díjat fog kapni, figyelj csak meg! Adj egy papírt, hadd írjam fel a nevét... Ez egyszerűen fenomenális... Csak ilyenkor döbben rá az ember, hogy milyen zárt, lapos kis életet él... És mi minden lehet még a világon, amiről fogalmunk sincsen...
IRÉN (*kikapcsolja a tévét*) Elég! Mi ez az egész, Géza? Mi zajlik itt? Lófrálás a Szigeten, az anyja tanítja élvezni, ez a lapos kis élet meg ez az egész örület. Mi ez? Két napja a szavadat se hallani, szórakozottan bámulsz szanaszét, mint egy turista... Mire gondolsz? Hol jársz?
GÉZA Sehol... Itt vagyok.
IRÉN (*behozza a szennykosarat, kiönti*) Tessék! Nézd meg! Két tisztá alsónadrág a tetején, rajtad pedig három napja ugyanaz... Érted, beledobod a tisztát, és visszahúzd ugyanazt...
GÉZA Jó, hát véletlen. Van ilyen... (*Felcsattan*) Nem értem, mit akarsz!
IRÉN Nem érted?
GÉZA Holnap tisztát húzok, és majd jobban figyelek...
IRÉN Találkoztatok?

Csend

Inkább mondd meg, Géza! ... Találkoztatok, ugye?
GÉZA Elmondtam volna, hidd el – esküszöm, hogy el akartam mondani... de a múltkori semmi kis dologból is akkora ügyet csináltál. Azt hittem, hogy kiugrom már az ablakon... Ne kezdj sírni, kérlek! Mindent elmondok elejétől a végéig, csak ne faggass, ne gyanakodj! Találkoztunk, igen...
IRÉN Hol?
GÉZA Hadd mondjam el én! Mindent elmesélek, az utolsó részletig, csak ne szőj közbe... ott kezdődik a veszekedés, amikor te lecsapsz valamire... Szóval az történt, hogy tegnap délben várt rám a cégnél, a parkolóban...
IRÉN Honnan tudta, hol a parkolótok?
GÉZA Ha még egyszer beleugatsz, esküszöm, egy szót sem mondok. Én nem tudok egyszerre három fejjel gondolkodni, az övével is meg a tiédde is... Csak azt mondom, amit én látok, én gondolok, én érzek... Érted? Szóval jövök ki a melóból, hát ott áll a kocsinál... Egyébként is rajta van a cím a cégautón... láthatta a Lupa-szigeten, ha már itt tartunk.
IRÉN Jó... Jó... És? Ott állt a kocsinál... És?
GÉZA Nem értem, mitől félsz. Rossz rád nézni. Irén, kérlek... nézd, hogy remeg a kezed...
IRÉN Mert ezt is eltitkoltad... Ha nem kérdezek rá...
GÉZA (*belevág*) Nem titkoltam. Csak nem mondtam el, mert annyira jelentéktelen...
IRÉN (*belevág*) Szóval megvárt, és? Mit akart?
GÉZA Könyörgöm, csillapodj...
IRÉN Jól van, hagyjál! Nincs semmi bajom... Szóval mit akart?!
GÉZA Nem tudom, nem várt meg... mielőtt odaértem volna a kocsihoz, elment...
IRÉN Hogyhogy elment?
GÉZA Úgy... hogy elment.
IRÉN De miért várt meg, ha nem várt meg?
GÉZA Nem tudom... lehet, hogy meggondolta magát... vagy talán nem is rám várt – valaki másra... elég nagy az a parkoló...
IRÉN Értem...
GÉZA Ennyi volt az egész... Hidd el!
IRÉN Jó. Látod, hogy nem kérdezek semmit... (*Leül*)
GÉZA Megnyugodtál? Akkor bekapcsolom, jó? (*Cápafofogak*) A fene egye meg, már vége van. (*Veszi a műsorújságot*) Megint ez a rohadt cápa... nézd, minden második film cápás... *Az üveg szemű gyilkos, A Bahamák réme, A pörölycápa* – harmadik rész, *Cápák fagypony alatt, Az óceán hentesei*... Nincs mit nézni! Ez az orangutános isten áldása volt... – (*Örömmel*) De este kilenckor megismétlik... nézd! (*Mutatja*)
IRÉN Nem érdekel... (*Veszi a kabátját*)
GÉZA Hova mész?
IRÉN Lófrálok egyet...

Ajtócsapódás. Villanás. Csapong a távkapcsoló. Lassan besötétedik

IRÉN (*az ajtóban*) Azt hittem, utánam jössz... Vártalak lent egy darabig...
GÉZA Én meg azt hittem, hogy egyedül akarsz lenni...
IRÉN Egyedül lehetek itthon is... veled is, nem? (*Leül*)
GÉZA (*csend*) Irén... volt még valami... csak a teljesség kedvéért...
IRÉN Annyit mondasz, amennyit akarsz...
GÉZA Nem igaz, hogy nem várt meg... Megvárt. De a lényegen ez nem változtat...
IRÉN Mert mi a lényeg?
GÉZA Hogy én nem akarok semmit tőle... se találkozni vele, se beszélni, semmit... a nevét se tudom, ő sem az enyémet...
IRÉN Jó, elhiszem... (*Bemegy a hálóba*)
GÉZA (*utánamegy, bentről*) Irén! Olyan nehéz erről beszélni... veled valahogy egyből bűnösnek érzi magát az ember... pedig, látod, semmi sem történt... Kérlek, Irén! Próbálj meg egy kicsit az én fejemmel gondolkodni... itt állok negyvenhat évesen, egy férfi, mint a többi, mint bárki, semmi különös – boldog vagyok, elégedett, jó a munkám, a keresetem, szeretlek téged, szeretem, amilyen vagy... a lényedet, a gondolkodásodat...

Irén kijön, Géza a nyomában

Még a féltékenységedet is szeretem. Se megcsalni, se kijátszani nem akarlak... esküszöm.
IRÉN (*a bolhás képernyőre*) Nézed még? (*Kikapcs*)
GÉZA Ül le egy kicsit, kérlek! (*Leülteti*) Szóval, érted? ...és akkor itt van ez a dolog, amit egyszerűen nem tudok hova tenni... Hogy mit akar tőlem?! ... Pont tőlem?! Mert ott a bányatónál az még lehetett egy hangulat, egy szeszély – lehet, hogy csupán nevetni, mulatni akart egy korosodó fazon zavarán... amilyen furcsák ezek a mai lányok, bármi elképzelhető... de ma utánam jött... és megvárt... azt mondta, hogy két órán át várt... és miért? Hogy elkérje a számomat... semmi mást nem akart, esküszöm az élő istenre! ...két órát várt ezért...
IRÉN A telefonszámunkat?
GÉZA Igen, hogy ha nem zavar, akkor felhív néha... csak úgy... ha unatkozik...
IRÉN És megadtad?
GÉZA Nem... Ezt nem...
IRÉN Hát?
GÉZA A másikat... a bentit...
IRÉN Ezt miért nem?
GÉZA Mert... mert hogy ide ne telefonáljon... ez itt mégis csak... szóval ide ne.
IRÉN S a másikat miért adtad meg? Beszélni akarsz velem?
GÉZA Dehogyan akarok... Csak mit mondtam volna? Hogy nem adom meg... Az olyan óvodástepő, nem? Mintha félnék tőle... És meglásd, ez a legegyszerűbb módja... felhív egyszerűen, rájön, hogy szürke, sötét mérnökember vagyok... valójában mérnök se... digitális hivatalnok... és szépen elfelejti az egészet...
IRÉN Tetszik neked?
GÉZA Ugyan, menj már! Fiatal még, szinte gyerek... és olyan furán is nézett ki... egy estélyiserű, hosszú ruha volt rajta... délben... képzelheted... ráadásul olyan, aminek csak egyik oldalán van pántja... és az egész háta meztelen...
IRÉN (*nem bírja tovább – kitör*) Én megőrülök... komolyan megőrülök... ott paktálsz egy gyereklánnyal a parkolóban, telefonszám, ez-az, szürke mérnökember vagy az sem – félig kint a háta, és rád akar mászni, vagy mi... te meg nézed itt az orangutánjaidat... az élvezkedő anyjuddal... egyszerűen nem értem... komolyan, Géza... nem tudom, mi jött rád. De ez nem te vagy. Nem te vagy. (*Görccsösen ismételteti, zokog*)

Géza csitítani, nyugtatni próbálja, de Irén kitépi magát, és berohan a hálóba. Becsapódik az ajtó

4. Erekcio-injekció

Kicsapódik az ajtó. Villanásnyi fény a lépcsőházból. Varga úr bérelt lakása. Smucig hedonizmus. Légszomjas, kapkodva vetkőzős vad ágykeresés – szoknyaváson repedése, hörgés, cuppanás, lihegés, boldogság. Az ágyrugók zenéje. Kulcscsörgés kintről

LILIKE Bassza meg... ez hazajött... Az istenit! Gyorsan, szedd már össze magad! Hallod! ... Szállj már le!

GÉZA Mi az? Mi van? Ki jött haza?

LILIKE Engedd el a harisnyámat, rajta fekszel... Itt a Varga úr...

Ő fizeti, na. Siess már!

GÉZA Mit fizet? Miféle Varga úr?

VARGA ÚR (a küszöbön – a lépcsőházi ellenfényben) Van itt valami? Lilike... itt vagy, kicsim... Halló!

LILIKE Ne gyújtsa fel...

Fény

VARGA ÚR Hát így vagyunk... Maga kicsoda? Hallja?! Ki az ördög? (Jön a botjával)

GÉZA Tegye le azt a botot... Ne jöjjön közelebb... mert olyant bevágok, hogy... Menjen innen!

VARGA ÚR Idehozod a latrodát, te kis kurva, te!

LILIKE Azt mondta, hogy Bécsbe megy...

VARGA ÚR Adok én neked Bécsbet! Na, egy-kettő, takarodjatok innen, vagy rendőrt hívok...

GÉZA Jó, csak felöltözöm... Álljon már le! (Fél lábbal a nadrágban ugrál) ... Ne hadonásson itt, mert kitépem a kezéből.

VARGA ÚR Ez az én lakásom, érti?! És a kisasszonyt is én etetem... mert felfordulna, ha nem... de így hálálj meg. (Puff egy sunyi pofon)

GÉZA Ne merjen még egyszer hozzányúlni... Vén fasz!

LILIKE Úgy kell magának! Miért hazudik? A havi pénzemet is lecsalta... és még maga pofozkodik. (Puff egy rúgás öv alatt)

VARGA ÚR Te, rohadt ribanc, te! Még te rugdosódsz? Eltöröm a derekadat.

GÉZA (szétválasztja őket) Elég! Hagyd már békén! Nem látod, hogy százéves... Nézz! Nekem semmi közöm a maguk dolgaihoz... De a lányhoz ne nyúljon! Két perc alatt felöltözünk – és itt se vagyunk... álljon félre az útból!

VARGA ÚR Nekem ne rendezkedjék a saját házámban... Vegye a gatyáját, és tűnjön innen azonnal, vagy rendőrt hívok! (Felnyalabolja az elérhető ruhákat, és kidobálja a lépcsőházba)

LILIKE Hagyd el! Gyere, menjünk!

VARGA ÚR A kulcsot itt hagyod! Még mit ne!

Az a groteszk szituáció áll elő, hogy Lilike eldobná a kulcsot, ha Varga úr nem szorítaná rá az ujjait abbéli igyekezetében, hogy lefoszítja róla

LILIKE Eressze már el a kezemet! (Kitépi magát) Bassza meg a kulcsát! (Földhöz vágja)

Összekapkodják a holmit, és félmeztelenül kimennek

VARGA ÚR (bevágja az ajtót. A telefonhoz megy. Lila az idegtől. Homloka hideg verejtékben) Te, Jóska! Hallasz... Persze, rendben volt... Hogyne! Akkora, mint egy cukorrépa. De épp ez a baj... Hallgass már egy kicsit! (Sóhaj) Figyelj... Az injekció rendben volt... túlságosan is rendben... De kirepült a madárka... nem érdekes, elment, és kész... És azt akarom kérdezni, nem lesz valami bajom, ha izé... ha nem dugok... érted? Nem fogja ez itt nekem szétverni az ereket, vagy eldugasolni, vagy tudomisen... mert úgy lüktet, mint a fene! ... Biztos? Szóval ne csináljak semmit? Ne tegyek rá borogatást vagy valamit... Olyan forró, hogy süt a nadrágon át... És úgy lüktet benne valami, mintha szíve lenne, úgy. Na jó, borogatom... Ha valami van, hívlak... Megjártam, na! Megjártam... (Fekszik az

ágyon, ágyékán tocsogó borogatással, néha szomorúan benéz a gatyába, mózesi szerszámát szemlélve) Egyszer sikerül az életben, és tessék... itt megy el az ereje borogatás alatt... nézni is rossz! (Szinte sir) Legalább jót behúztam volna neki...

5. Ostorlámpák alatt

Néptelen főút halogén-hidege. Egy hirdetőoszlopnak dőlve csokolózna.

Már régóta. Amikor a fáradt száznak csak annyi ereje maradt, hogy szinte mozdulatlanul érezze, izlelje a másikat

GÉZA Mennem kell... Nem baj?

Lilike megrázza a fejét

És te... mit csinálsz?

LILIKE Nem tudom... (Kacag) Azt se tudom, hol vagyunk... Arra van a Duna?

GÉZA Nem, arra... Pénzed van?

LILIKE Nincs, de nem is kell... (Belekapaszkodik) Ne menj még!

GÉZA Szétmartad a számat.

LILIKE Ki fogsz kapni otthon, mi?! Ha meglátja a feleséged ezt a tönkretett száját... megérzi az enyémet rajta, ne félj! Meg ezt is, meg ezt is, ezt is... mind. (Csókolgatja, marcangolja)

GÉZA De bolond vagy! (Visszacsókolja)

LILIKE Ne mondd meg neki... és akkor mindennap találkozhatunk... Olyan jó veled! (Ráfonódik, forrón, szomjasan)

GÉZA De hol fogsz lakni?

LILIKE Mit tudom én... Nem érdekes... Visszamegyek az öreghez...

GÉZA Hát... Nem hiszem, hogy...

LILIKE Dehogynem! Nagyon belém van zúgva! Láttad, hogy kiborult szegény... mert szeret, de tényleg. Komolyan... igaziból... ő hozott fel Pestre...

GÉZA És vele is?

LILIKE Muszáj... néha... de csak tíz napja ismerem... ott nyaralt a proosztatásokkal... jaj, nem is mondtam még, én igali vagyok... voltál már Igalon? Kár... szóval kabinos voltam a furdóban... havi huszonhárom, télen jatt sincs – képzelheted – ez a cipő tizenhét volt... ennyit Igalról. Na, szóval ott ismerkedtünk meg... kedves volt, pénz is adott, csak úgy... itt egy ezres, Lilike... semmiért, kedvességből... Akkor még nem is volt semmi köztünk... aztán felhozott Pestre, lakást bérelt... és itt már nem volt mit tenni... ciki lett volna.

GÉZA Szegény fejed.

LILIKE Miért? Rendes volt velem... általában véve... ha nem volt kedvem, nem erőltette... csak van valami injekciója... és volt úgy, hogy kettőt is benyomott magának... (Beleborzong az emlékébe) hú, az cefetül fáj... azt hittem, szétrepedek... és csak nyomta, nyomta... nem bírta abbahagyni... azt hittem, ott hal meg rajtam... kiráz a hideg, ha rá gondolok... (Belekapaszkodik, belebújik Gézába) De veled olyan jó... Te olyan szelíd vagy, sima vagy... Ölelj meg! Még! Még! Erősebben!

GÉZA Az ilyen vén kecskéket fel kéne akasztani a farkuknál fogva... a kurva anyját!

LILIKE Úgy szeretem a bőröd. Pont ilyen simának gondoltam, pont. Amikor megláttalak a tónál, már akkor sejtettem, hogy ilyen sima lehet... És egyszerűen nem bírtam ellenállni... Óh, ha ezt az embert én megérinhetném – gondoltam magamban... és tessék, itt vagy... szétmarva. (Kacag) Úgy szeretlek! Úgy szeretlek! Te nagy ember, te!

GÉZA Olyan furcsa... én is annyit gondolok arra a tóparti dologra... hogy mit láttál bennem?

LILIKE Megmondjam?

GÉZA Igen.

LILIKE (játékosan, komolyan) De akkor elveszítesz. Nagyanyám mindig azt mondta, hogy ha meg tudod mondani, hogy

miért szeretsz valakit, akkor már nem is szereted... És ő nagyon okos asszony, hét gyereket temetett el! Szóval... megmondjam? ...

GÉZA Nem, így nem kell!

LILIKE (*felkacag*) Jó... Annyit azért elmondhatok, hogy szeretlek, mert sima vagy... és olyan nagy, biztonságos, mint nálunk a kék csempekályha... (*Felkacag*) Langyos, fényes, jó szagú... (*Hozzábújik*) Úgy kívánlak!

GÉZA (*hirtelen döntéssel*) Elviszlek az öcsémhez. Van egy kis szobája, az többnyire üres, mindenféle kacatot tart benne... De ott mégiscsak magunkban leszünk... Meglátod, nagyon jó fej. Egyedül él, ezért kissé furcsa a stílusa, de jó ember... igazán. (*Bizonytalanul*) Biztosan befogad.

LILIKE Nem hívod fel előbb?

GÉZA Minek? Ha én kérem, a bátyja... én vagyok a nagyobb... Na, gyere! (*Indulna*)

LILIKE És sokat leszünk együtt?!

GÉZA Amikor csak lehet...

LILIKE Akkor csókolj meg! Még! Még! Rendesen!

GÉZA Várj csak... láttam egy taxit befordulni... Ilyenkor már ritkán járnak... (*Kiált*) Taxi! Hé! (*Fütyönt*) Gyere, kapjuk el!

LILIKE Ne rángass, nem tudok szaladni... Fene ezt a cipőt. Várj! Géza, várj meg! (*Lerúgja a cipőt, felkapja, és rohan Géza után*)

6. Cseresznyepaprika ecetben

Két hónap múlva. Eszpresszó. Műbőrutánzat, metlachi. Férfi görnyed egy asztal fölé. Forog a diszkótűkör

IRÉN (*jön*) Presszóban, Pisti?

PISTI Nem akartam feljönni hozzátok... Ülj le, mit kérsz?

IRÉN Semmit... Egy levet...

PISTI (*körülnéz*) Na majd, ha jönnek... (*Feszült*) Nézd, Irén... én belevágok a közepébe... Tudod jól, hogy mindig is szerettelek, becsültelek téged... nem járunk össze, mert nem járunk, de szóval... érted...

IRÉN Persze... én is... mint a férjem öccsét... kár is erre több szót vesztegetni...

PISTI És én a bátyámat is szeretem... az nem kifejezés. Nagyon szeretem a Gézát... jó testvérek voltunk világeletem... ezt mindenki tudja... és nagyra is tartom, nemcsak hogy egyetemet végeztem... de ügyes ember is, na. Mindig ő volt a családban az, aki majd viszi valamire. És én nagyon drukoltam neki... egy csepp feltékenység sem volt köztünk soha, ő elment, befutott, Bécsnek dolgozik, ugye? ...én meg maradtam a savanyúságoknál – nem panaszkodom, jól fizet, főleg a kovászos... nektek is tudtam mindig kölcsönadni, lakásra, kocsi, amire kértetek... Így van, nem? (*Elhallgat*) Tényleg nem kérsz semmit? Egy levet vagy kávét...

IRÉN Mi van, Pisti?! Mi ez az egész?

PISTI (*kínban*) Nézd, Irén! Én nem akarok összeveszni Gézával... inkább kitépem a nyelvemet... de a bátyámat soha, érted?

IRÉN (*kiabál*) Nem. Nem értem. Mi a fenét hablatyolsz itt összevissza?! Mi van Gézával?

PISTI Nyugi. Jól van... Nincs semmi baja. (*Csend*) Te okos nő vagy, Irén... csak ezért merek szólni neked. Elmondok valamit... de csináld úgy, hogy én maradjak ki belőle... ne márts be engem... Jó? Esküdj meg! Hogy nem tőlem tudod.

IRÉN De mit?! Micsodát?

PISTI Magam miatt nem szóltam volna egy szót sem, sokat kibír az ember... (*Kitör*) de rossz nézni... egyszerűen rossz nézni. Megkeseredik a számban a falat, hogy az én bátyám, akire mindig úgy néztem fel, mint a jehovák az Istenre – szóval hogy egy ilyen szütyürkesegű, girhes kis kurvával – éjjel-nappal. Hogy a fenébe sülyedhetett ide?!

IRÉN Micsoda?! Hát nálad van?

PISTI Könyörgöm, Irén. Ha kiderül, hogy elmondtam, egy életre vége, érted!? Kérlek, ne ugrassz össze minket. Isten ments, hogy egy ilyen miatt... Kérlek!

IRÉN Állj már le, Pisti! Nyugodj meg, és szedd össze magad! Így. És mondd el tisztán, világosan hogy mi történt! Ne félj, tőlem nem fogja megtudni! Ismersz...

PISTI Nem mondtam volna el, igazán... csakis miatta... hogy csináljunk valamit... mert tönkre megy... rámeleg erre a... Na jó, elmondom töviről hegyire. Az történt, hogy egy éjszaka, úgy két hónappal ezelőtt, vagy több is talán, szóval hajnaltájban éppen zuhanyoztam... nem szoktam, csak akkor jöttem meg Dombóvárról, két kád vegyes vágottat vittem... muszáj volt lezuhanyozzak, az a rohadt ecet úgy beeszi magát az ember bőrébe, mint a kullancs... Szóval ott habozom magam hajnali négykor, és egyszer csak megverik az ablakot, keményen, ököl-lel... majd kiestem a kádból, úgy megijedtem... egy méterre a habos fejemtől, mint az ágyú úgy szólt... Elzárom a vizet, hal-lom, hogy a bátyám hangja... „Pisti! Pisti!” Kimegyek, hát ott állnak az orgonabokor alatt ketten... a bátyám meg egy nő... hogy fogadjam be... hajnali négykor! Nem örültem neki, már miattad sem... meg nem szeretem az ilyen dolgokat, de hát a bátyám, mit tegyek?! Gondoltam, egy éjszaka nem a világ...

IRÉN És azóta ott van nálad?

PISTI Ott döglök naphosszat. Mert nem csinál semmit... Én még ilyen igénytelen teremtetést nem láttam... Egész áldott nap fekszik az ágyon... eszik, fürdik, tévézik, hetente kétszer ha kimegy, egyszer dezodorért, egyszer meg valami öreganyjának telefonál Igalra... Ha kérdelem, válaszol... nyökög valamit... Nézd, Irén, én becsületszavamra nem szóltam volna... tűrtem, nyeltem, hallgattam... a bátyám dolga, nem?! ...meg kínos is, hogy az isten bassza meg! De már nem bírtam tovább. Egyedülálló ember vagyok... jön Géza mindennap, este, reggel, mikor hogy, naponta többször is, hiába húzom fel a tévét, csak átjön a zaj... vagy beleképzelem az ember... aztán meg elmeleg... ülök a konyhában, elvonul a kis rüfke egy szál törülközőben... meg csurgatja magára a vizet... arra a kis ványatag testére... Nem érdekel, de akkor is! Elviszi az ember gondolatát... nem mehetek el állandóan sétálni a saját házból. A minap is úgy eleceteztem a cseresznyepaprikát, hogy a kádat is kimarta... Csináljatok valamit, könyörgöm! Már a szomszédok is röhögnek rajtam, mikor elvonul a boltba a vörös estélyi ruhájában, mert más holmija nincsen... már olyanokat is beszélnek, hogy ketten dugjuk a bátyámmal. Istenem, micsoda szégyen. És ha látnád azt az ordináré pofáját, mint egy kisfiú, olyan... és miket rendeznek néha... (*Megtörli a szemét, kifújja az orrát*)

IRÉN (*remeg*) Jól van. Értem. Jó, hogy elmondtad... (*Feláll, indulna*)

PISTI Nem bírtam már tovább, hidd el! De könyörgöm, Irén... ne ugrassz össze... mert ha megtudja...

IRÉN Persze... Vigyázok, ne félj... Szia! (*Kisiet*)

PISTI (*magában*) Ha legalább rendes volna... normális, korrekt szerető... azt talán Irén is másképp venné... de egy ilyen. (*Körülnéz – megveri az asztalt*) Hé! Valaki! ... Az istenbe! Nem jön már valaki?! ... Miféle presszó ez?!

7. Dől a hegy

Konyha. Este. Aznap. Esznek

GÉZA Rosszkedved van?

IRÉN Nincs...

GÉZA Hogy úgy hallgatsz... (*Csend – könnyedén*) Mindig azt mondják, hogy a Nyugat így, a Nyugat úgy – aztán ezek az osztrákok is, olyan szar programot küldtek, hogy már a nyolcadik verziót futtatom, és ezt is kidobja... tudod, mi pénz az? És mi munka – ha csak a saját túlóráimat számolom... heti húsz óra minimum...

IRÉN Mégis jókedved van... fel vagy dobva... állandóan.
 GÉZA Hogy jön ez ide?
 IRÉN Miért, nem így van? Egész nap dolgozol, de meg se koty-
 tyan... jól bírod...
 GÉZA Hogy értve?
 IRÉN Hogy nem fáradsz el... édes vagy, aranyos... este is.
 GÉZA Ja... igen... jókedvem van... Nem baj, nem? (*Csend –
 eszik*)
 IRÉN Ízlik?
 GÉZA (*humorra veszi*) Ezt te főzted? Azt hittem, konzerv. (*Nevet*)
 Na! Most nehogy megharagudj nekem... csak húzlak, te.
 IRÉN Nem húzol, tényleg konzerv... a legszarabb. Bolgár, leér-
 tékelve... de neked mindegy. Mindegy, hogy mi megy le a
 torkodon... Oda se figyelsz.
 GÉZA Most mi bajod?
 IRÉN Semmi... csak nem könnyű egy ilyen vigyorgolyóval
 együtt élni... egész este itt röpködsz a plafonon, derűsen,
 nyájasan, mint egy bárányfelhő... hát ki bírja ezt idegekkel?
 (*Kiszalad*)
 GÉZA (*a fürdőajtónál*) Irén! Nyisd ki! Hallod!? Mi bajod? Irén!
 ... Engedj be!
 IRÉN (*kis idő múlva kijön, összeszedte magát*) Nincs semmi...
 bocsáss meg... rossz napom volt... ennyi. (*Visszaül az asztal-
 hoz*)
 GÉZA Biztos?
 IRÉN Ühüm... És ráadásul amikor jöttünk haza, Epi, a nagypo-
 fájú Epi, tudod, akinek olyan mocskos szája van – úgy ki-
 osztotta a kasszásnőt... csak úgy röpködtek a faszok meg a
 valagok az ábécében... (*Szinte elsírja magát*)
 GÉZA Mi van? Most miért sírsz?
 IRÉN Nem sírok... csak olyan kínos volt... (*Próbálja összeszedni
 magát*) Iszonyúan kínos...
 GÉZA Miről beszélsz, Irén?
 IRÉN (*a sírás vonalán*) Epiről meg az ábécéről... szóval álltunk
 a sorban, és az a kis kasszásnő háromszor ütötte be Epinek
 az üveg szénsavmenteset, alig volt más a kosarában...
 beütötte az elején, a közepén meg a végén... háromszor...
 mindenki látta... tudtam, hogy óriási botrány lesz... és lett
 is... Epi úgy ordított, mint a sakál, és miket, édes istenem. Az
 a szegény nő meg rádólt a kasszára, és zokogott, zokogott,
 alig bírták lecsillapítani... nem akart rosszat, csak épp azt,
 nem sokkal azelőtt tudta meg, hogy daganatos az anyja... óh,
 hogy sírt szegény... Úgy sajnáltam... kis fiatalka volt... szinte
 gyerek még...
 GÉZA Ja... kellemetlen, az biztos... Na, nyugodj meg... Tessék.
 (*Papírzsepi*)
 IRÉN (*megtörli az arcát, csend*) A kis hódoló jutott róla eszem-
 be... emlékszel még?
 GÉZA Ja... persze... a tónál... hogyan...
 IRÉN Meg a parkolóban...
 GÉZA Igen... a telefonszám... azt is elkérte...
 IRÉN Nem hívott?
 GÉZA Nem... miért?
 IRÉN Úgy megdolgozott érte... eljött, két órát várt... elkérte...
 GÉZA De nem hívott...
 IRÉN Nem? Lehet, hogy hívott... csak nem adták át...
 GÉZA Átadták volna...
 IRÉN Hogyan... azt mondtad, a nevedet sem tudja... vagy tudja?
 GÉZA Nem... nem hiszem...
 IRÉN És akkor hogy adták volna át?
 GÉZA Kicsi cég az... kiderül, ha valaki telefonál... előbb-utóbb
 kiderül.

Esznek

Nem. Biztosan nem hívott... Látod, mondtam én, ez a leg-
 okosabb... hagyni a dolgokat... és ha mégis hívna, akkor mi?!
 Próbálkozik egyszer-kétszer, majd megunja...

IRÉN Követtelek...

GÉZA Mi?

IRÉN Tegnap is, tegnapelőtt is... Követtelek...

GÉZA Hová?

IRÉN Pistihez...

GÉZA Hogyhogy követtél?

IRÉN Jöttem utánad... taxival...

GÉZA És?

IRÉN Meddig hazudozol még?

GÉZA Én nem hazudok. ... Igen. Ott lakik, igen, és? – Nem
 volt lakása, nem ismert senkit... Az öreg, aki felcsábította
 Pestre, kidobta... hová ment volna? A Pisti rendes volt...
 befogadta... egyszerűen nem volt hova mennie...

IRÉN Azt mondtad, nem találkoztatok.

GÉZA Hát... ööö... úgy értettem, ahogy kérdezted... mint férfi
 és nő... érted? Szóval, hogy nem volt semmi közünk egymás-
 hoz... ott lakott Pistinél... ennyi.

IRÉN Nyitva volt az ablak...

GÉZA Milyen ablak?

IRÉN Ne hazudj! Mindent hallottam. Az utolsó szóig... lehe-
 litig... nem is egyszer... mindent.

Dől a Csomolungma, 8848 méter

GÉZA (*csend*) Irén... Hallgass meg... Tíz éve élünk együtt...
 hadd mondjam el... őszintén... elejétől a végéig... hallgass
 meg! Kérlek! Nem tudom, mi van velem... nem értem magam...
 mintha bolond lennék... tudom, tisztán, világosan tudom,
 hogy örülség, amit csinálok... az első perctől kezdve tudtam...
 de képtelen vagyok kiszállni, sodródok, mint egy uszadék...
 százszor elhatároztam már, hogy véget vetek neki... kitörölöm
 az életemből, és kész. Többet a közelébe se megyek... és egy
 napig meg is állom, eszembe se jut, tesz-veszek, dolgo-
 zom, mint ma délelőtt is – még el is csodálkoztam azon,
 hogy ennyire nem jelent semmit... és kettőkor, mint akinek
 elment az esze, hirtelen odaszólok a titkárnőnek... Marika,
 ha keresnek, terepen vagyok – és már rohanok is.

IRÉN Egyenest a csenevész lábai közé... mi?

Nem kicsi a pofon, a gyűrű tépi a bőrt, csurran a vér

GÉZA (*megettörtén*) Én... én nem tehetek róla. Hidd el! Ez nem
 én vagyok.

IRÉN És meddig akarod még folytatni?

GÉZA Sameddig... Szabadulni akarok tőle...

IRÉN Két hónapja szabadulsz...

GÉZA Kérlek, Irén, bizz bennem. Már hetekkel ezelőtt elhatá-
 roztam, hogy véget vetek az egésznek... Hidd el! Alig alszom
 éjszakánként, folyton arra ébredek... hogy mit csináljak...
 hogyan rendezzem le... hidd el, ez a lány már csak gond
 nekem... semmi mást nem jelent... jó, megszedültem egy-
 szer-kétszer... ezt hallhattad az ablakból... de a lelkemig egy
 percig sem ért el... esküszöm.

IRÉN Ma voltál nála?

GÉZA Nem... Csak reggel, épp benéztem...

IRÉN Azt mondtad, hogy kettőkor...

GÉZA Az tegnap volt...

IRÉN Jó, mindegy... És mikor akarod lerendezni?

GÉZA Ma, holnap... Bármikor... hiszen mondom, hogy semmit
 nem jelent... sajnálom, ennyi az egész. Hova menjen?!

IRÉN Ahova akar. Ez miért a te gondod?

GÉZA Lökjem ki az utcára?! ... Azt mégse lehet... Kérlek, Irén!
 Adj időt... néhány napot, hogy normálisan elintézzem... Szó-
 lok egy-két havernak... kerítenek valami munkát neki... kabi-
 nos volt, valamelyik usziba csak felveszik... Kérlek! Nem
 akarom a lelkemre venni, hogy csak úgy kilöktem... a sem-
 mibe. Értsd meg... egy hét maximum.

IRÉN Jó. De ígérd meg, hogy addig nem mész oda... Meg-
 ígéred?

GÉZA Persze... Hogy is képzeled?! (*Csend*) Irén... kérhetek én is
 valamit... Ne áruld el Pistinek, jó? Azt, hogy megtudtad.
 Annyira félt, hogy megharagszol.

8. Káposztáshordó

Két nap múlva. Savanyúságospince. Pisti egy káposztáshordóban térdel, a rést szurkozza. Jön Géza

GÉZA (*idegesen*) Hol van?
PISTI (*hordóhangon*) Mit tudom én...
GÉZA Azt kérdeztem, hol van!
PISTI Elment...
GÉZA Gyere ki onnan, ha veled beszélek!
PISTI Előbb betömöm... ezt a lyukat is be kell tömni...
GÉZA Mi van?! Mi a francról beszélsz? (*Kirángatja az öccsét*)
PISTI Arról, hogy forró a szurok, te hülye... na eressz már el!
(*Visszamegy a hordóba*)
GÉZA Mikor ment el?
PISTI Az este...
GÉZA Tegnap este?! És miért nem szóltál? Hallod? Pisti, az istenedet!
PISTI Nem vagyok süket...
GÉZA Gyere már ki onnan, mert szétrúgom a rohadt hordódat... (*Meglöki, a hordó gördül egyet*)
PISTI Megőrültél! (*Kijön*) Mit ordítózol itt, mi!? Két napig erre felé se dugtad a képedet...
GÉZA Mert nem tudtam jönni...
PISTI Akkor ne cirkuszoljál, jó!? Mi vagyok én, a háremőröd?! Elment és kész! (*Visszamászik*)
GÉZA És hova ment?
PISTI Mit tudom én...
GÉZA De miért ment el? Hallod? Mit mondott? Visszajön ma?
PISTI (*halkan*) Nem hiszem, hogy visszajönne...
GÉZA Mi? Mit mondasz?
PISTI Hogy nem jön vissza...
GÉZA (*rádöbben*) Pisti! A nyomorult életbe!? Te elküldted. Hallod? Te kirúgtad a Lilikét...
PISTI Dehogy rúgtam... Nem rúgtam én ki senkit.
GÉZA (*benyomakszik utána a hordóba*) Nézz a szemembe!
PISTI Megőrültél... Mit nyomakszol!? Mondom, hogy nem rúgtam ki.
GÉZA De igen. Te kiutáltad innen ezt a lányt... Így volt?! Kiutáltad, mi?
PISTI (*kihátrál a hordóból*) Meg vagy bolondulva?! Hát meg akarsz fojtani?! Engedj el!
GÉZA Állj ide, elém! Hallod... Nem mész vissza!

Innentől harc a hordó körül, mint gyerekkorukban – két jó negyvenes kölyök

PISTI Ne rángass már... eressz el!
GÉZA Mit mondtál neki, mi?
PISTI A véleményemet, semmi mást...
GÉZA Gyere már ki onnan, mert kitéplek! Hallod? Mit mondtál neki?!
PISTI Most mi a fenét rángatsz? Engedj már el! Eressz el, mert mindjárt elmondom neked is, ne félj.
GÉZA Tessék. Itt vagyok... Mondjad!
PISTI Jó, jó. Csak sokat ugrálj. Abban nem lesz köszönet. (*Kitér*) Hol az a rohadt szurok?
GÉZA Állj már meg, a picsába! Mit bújsz be folyton ebbe a hordóba... azt akarod, hogy szétverjem a képeddel együtt?
(*A lábánál fogva húzza kifelé*)
PISTI No, no! A képepről nem volt szó. Egy ilyen bűdös kis kurva miatt?!
GÉZA Majd én megmondom, hogy ki a bűdös. Mit mondtál neki, mi?
PISTI Engedd el az ingemet! Nem te varrod...
GÉZA A gatyádat is letépelem, ha nem mászol ki végre. Rúgsz, te gyalázatos?! Még te rúgsz?! Na, megállj! Kipiszkállak én onnan! (*Egy rúddal nekiáll szétverni a hordót*)
PISTI (*kiugrik a hordóból, lefogja*) Megőrültél. Hagyd már abba! Géza! Te teljesen bevadultál.

Birkóznak, lehasítja Géza ingét, az meg belenyomja Pisti fejét a csalamádéba

GÉZA Mit csinálsz, te állat!? Megőrültél!? Letéped rólam a ruhát?!
PISTI És ha nem volt elég, ezt is eltöröm a hátadon.
GÉZA Micsoda?! Még neked áll feljebb... Szétverem a fejedet, te gyalázatos!
PISTI (*sakokban tartja a karóval*) Tudod, mit versz szét? A kurva édesanyját a kis tripperes ribancodnak, azt. – Megmondtam neki a véleményemet, légy nyugodt... a kis hurkatolvajnak... hogy a legszívesebben benyomnám a fejét a többi káposzta közé... a rohadt kis patkány, más nyakán élőszködni, nyafogni, lihegni... egész nap az ágyban döglenni, kis dezodor, estélyi, hogy az egész utca rajtunk röhög. – De volt ott más is, ne félj... két hónapig érleltem magamban. Csak nézett azokkal a csutka szemével... Egyfolytában azt nyifegte-nyafogta, hogy te mikor jössz, mikor jössz – hát én megmondtam, hogy mikor... a rohadt édesanyját. Ilyent még nem hallott, az biztos. És amikor eleget lett, szépen megfordult és elment... A biztonság kedvéért a kutyát is elengedtem, hogy kicsit gyorsabban szedje a lábát... csak úgy iszkolt kifele a kapun... csúcst futott a sarokig, az tuti. Nos, így volt... És ha nem tetszik, mehetsz utána te is. Arra van a kijárat...
GÉZA (*teljesen elgyengülve*) Pisti, az istenért! Hogy volt szíved? Hogy voltál képes!? Azt a szegényt... Hát mit ártott neked, mi? (*Lassan elindul felé*)
PISTI Ne nyúlj hozzám, hallod?! Tedd le azt a botot... Géza!
GÉZA Azt sem érdemled meg, hogy megüsselek... Te nyomorult, te! Most boldog vagy, mi? Boldog? Itt fogsz megsavanyodni az uborkáid között... mert nincs lelked. Érted!? Nincs szíved. (*Elindul kifelé, lassan, megrogyva – az ajtóból*) És merre ment? Csak annyit mondj, hogy hova ment... merre?
PISTI (*szelíden*) A picsába... mit tudom én...

Géza kimegy

Most hová mész? Hallod... Géza... Várj egy kicsit... Visszajön az, hallod... Géza... (*Szinte sír*) Nem akartam, na... Hallod? ... A kutya nem is igaz... Csak mondtam, hogy elengedem... Várj egy kicsit... Géza... (*Rohan utána – kintről*) Állj már meg! Géza! Visszajön az ... Visszajön, ne félj! ... Esküszöm, hogy visszajön. Géza... Géza!

9. Dr. Bittner

Rendelő. Lilike háttal nekünk, kifestítve a vizsgálószéken. Csak két égnek meredő, vékony meztelen lábszár látszik ebből a nagyszerű teremtből.

Dr. Bittner az a fajta idős orvos, aki félhangosan kommentálja, lábjegyzeteli is, amit mond. Csak úgy, a maga mulattatására. A kommentár zárójelben

DR. BITTNER Ez kérem alássan egy déli fekvésű, tizenkét hetes kis magzatocska – (ebben a korban a kiséger már vígan cicázik a lányokkal, már ha egerországban helyénvaló a cicázás).
LILIKE (*riadtan*) Úgy tetszik érteni, hogy terhes vagyok...
DR. BITTNER Neeem, csak egy magzat található a kis pocijában. (Hogy kinek terhes, kinek nem, azt én, ugye, nem tudhatom.)
LILIKE Ez biztos?
DR. BITTNER Több, mint biztos... Ez fix. Mikor volt az utolsó ciklusa?
LILIKE Nem tudom... nem emlékszem...
DR. BITTNER Hogyhogy nem tudja? Hát kié ez a lukacska, a magáé vagy az enyém? (Jól is néznék ki vele... bár lehet, hogy többre vittem volna...)
LILIKE Azt hiszem, valamikor a nyár elején... nem számoltam...

DR. BITTNER (*forgatja a varázsnaptárt*) Megmondom én: ez egy két és fél, három hónap körüli embriócska, az azt jelenti, hogy június közepe, plusz-mínusz egy hét... Mármint a fogantatás...

LILIKE Igen... lehet... akkoriban jöttem fel Pestre... nem volt lakásom se... semmi... és annyi minden történt... ezért...

DR. BITTNER De van itt valami egyéb is... szabad? (*Üveglapot, spatulát vesz elő, ráken egy kis váladékot a lemezre*) Ha jól látom, egy kis gonosz folyás... nem halálos, csak kellemetlen... (*Nézi a fényét*) Ez akár gombácska is lehet, ha az orrom nem csal... (Na, leveszünk egy kis kenetet az utókornak – a közbenső kenet, ugye?) Nem viszketett?

LILIKE Nem... Elég gyakran mosakszom...

DR. BITTNER Nem úgy értettem... szóval, ha ez az, amire én gyanakszom, akkor sürgősen ki kellene kezelni. Magának csak kellemetlen, de a gyerek akár meg is vakulhat tőle. (*Betesz az üveglapot egy dobozba – nyomtatványt vesz elő*) Ezáltal a maga tenyészete a legjobb kezekbe került. Hova küldjem a labort... (A francba, tudom.) De milyen címre szabad?

LILIKE Úgy érti, hogy... ki a... ki az apja?

DR. BITTNER Nem... csak egy cím kell, hogy hova küldje a labor az eredményt.

LILIKE Várjon csak... Mindjárt... (*Gondolkozik, dönt*) Istenhegyi út 12.

DR. BITTNER És kicsoda lakik ott? (Gondolom az isten... de úgy közelebbről.)

LILIKE (*kínban*) Ezt muszáj?

DR. BITTNER Hát ha gondolja, az egész háznak kiküldhetem. (Legfeljebb majd nem köszönnek előre magának.)

LILIKE Értem... Iván... Tenkei Iván...

Dr. Bittner leírja

Vagy nem is. Lenkei... Igen, Lenkei Iván.

DR. BITTNER Mindegy, majd a postás eldönti. (A sorsnak is kell egy kis teret hagyni.) (*Kitölti a nyomtatványt*)

LILIKE Leszállhatok?

DR. BITTNER Jaj, bocsánat. Maga még itt lóg a szeren!? Ezer bocsánat, kisasszony... Ne haragudjon! (*Lesegíti – régi típusú udvariasság*) (A végén még huzatot kap a kis vitéz.) – Ne vegye komolyan, csak vicceltem. Az úgy ül ott, olyan biztonságban, mint August Picard az óceán fenekén... Tudja, ki volt Picard?

LILIKE Nem... nem ismerem...

DR. BITTNER Majd a következő alkalommal elmondom... Időnként látogasson meg, jó? És ne hanyagolja el ezt a folyást... megígéri? (*A szemébe néz*) Ilona! Vigyázzon a magzatocskára... Jó?

LILIKE Igen... Csókolom. (*Kimegy*)

DR. BITTNER (*felüti a telefonkönyvet*) Itt van... Tenkei Iván... Istenhegyi út... Ez az... operatőr... mi a fene?! (*Kijavítja a címzést*) „Forgács Ilona... Tenkei Iván operatőr úr címén.”

10. Kaputelefon

Istenhegyi út 12. Kaputelefon

LILIKE (*bele a recsegésbe*) Lilike vagyok... Iván, te vagy? Itt Lilike... Igalról! (*Katt, a recsegés elnémul. Lilike megnézi, hogy nem nyílik-e az ajtó, aztán újra megnyomja a gombot – kis idő múlva újra recsegés, mint egy fémcsapás*) Megszakadt az előbb...

IVÁN (*érdes, rossz hang*) Menj a francba!

LILIKE Várjál, Iván... Ne tedd le! A te nevedet mondtam be...

IVÁN Micsoda?

LILIKE Terhes vagyok... s a te nevedet mondtam...

IVÁN Hol? Miféle nevedet?

LILIKE Hát... hogy ide küldjék...

IVÁN Mit?

LILIKE A labort... Na! Engedj már be... Nincs hova mennem...

Csak ma éjszakára.

Katt, a recsegés elhallgat, Lilike újra megnyomja, hosszan, ráfekszik – recsegés újra

Ne csináld ezt... Iván, hallod... Alig találtalak meg, a tévénél is kerestelek... ott mondták meg a címedet... (*Újra csend – nyomkodja a kapugombot, rázza a kilincset, dörömböl*)

IVÁN (*bálnahájas, alsónadrágos, nyüzött arcú, kiront a kapun*) Na, tünés innen, te szemét ribanc! Hát ide jössz haza az ember házához?! Zsarolni akarsz, vagy mi? (*Puff egy pofon*) A fél faluval lefeküdtél, és pont engem szúrtál ki?! Abból nem eszel, bazd meg... A Janival is elmentél, meg az Elemérrrel is, így volt?! Mindent tudok, ne félj, tisztában vagyok az egész igali tripperfarmmal... A Romantika diszkóval együtt... Mit összesasszézta, hogy mind a hárman beleférjünk egy éjszakába... és az öreg főszer? Az is ott matatott a parkinsonos mancsával a bugyidban. Ne mondd, hogy nem így volt, mert lenyomom ezt a torkodon.

LILIKE Akkor is téged mondtalak be...

IVÁN Volt pofád?! Azt akarod, hogy kitapossam belőled a gyereket, te repagujtó, te?! (*Még egy pofon*)

LILIKE De Igalon jó voltam, mi? (*Menekül*) Drága pofon lesz ez, Ivánka, ne félj. Nagyon drága.

IVÁN Akarod a párját is... itt repül, ni. (*Puff*) És van még bőven a kamrában. Lehozzak egy párat?! Addig ütlek, amíg rá nem jössz, hogy soha az életben nem láttál.

Lilike el

A rohadt kis kurva. Hogy kinyílt a csipája... Egyből ideküldeti a laboreredményt. (*Rávág ököllel a kaputelefonra*) A francba kellett felvegyem?! (*Recsegés*) Semmi baj, anyuka, semmi... miért kelt fel?... nem kiabált senki... óh, dehogyis, csak játszanak... valami gyerekek a szomszédból... fekdjön vissza, jövök...

Később. Kivilágított telefonfülke

LILIKE Halló! Pisti... Ne tedd le, kérlek... (*Katt – pénzt kotor elő, bedobja, tárcsáz, kicseng. A hetedikre felveszik*) Kérlek, Pisti... hallgass meg! Muszáj beszélnem Gézával... (*Nagyon megdöbben*) Hogy? Nem is telefonált?! ... Egyszer sem? (*Nagyon fájdalmasan*) Ez lehetetlen... Nem... nem tudom elhinni...

Elhúz egy mentőautó a városi morajban

...ha véletlenül hívna... Pisti! Kérlek... Muszáj beszélnem vele. Halló... Pisti?! Halló... Halló! (*Levágja a kagylót*) A kurva kovászos anyádat, azt. – (*Kiserked a könnye*) Nem... ez lehetetlen... lehetetlen...

11. Pecsenyekacsa

Egy hét múlva. Nappali. Este. Irén házi csinosban, feldobva, Géza ül

IRÉN Ma megint lesz valami majmos a tévében...
GÉZA Jó... megnézzük...
IRÉN Kibontsak egy bort?
GÉZA Nem kell...
IRÉN Azért kibontom... én innék egy pohárral...

Géza indul a konyha felé

Mit csinálsz?
GÉZA Leviszem a szemetet...
IRÉN Félig van...
GÉZA Ja... Azt hittem, tele...
IRÉN De ha le akarsz menni...
GÉZA (*ellenségesen*) Mire gondolsz, Irén!?
IRÉN Amire te, arra. Rossz nézni, ahogy itt téblábol... szürke

arccal, mint egy elfekvőben. *(Kötör)* Elegem van! Elegem van! Halálosan elegem! *(Kirohan, bevágja az ajtót)*

GÉZA Mit csináljak? *(Visszaül)* Vigyorogni nem fogok, az tuti...

IRÉN *(egy idő múlva – bejön)* Bocsáss meg... nem akartam elrontani az estét... úgy tartom magam, hogy jókedvű legyek, kedves meg minden... nézd, mennyi mindent csináltam... te a sütő, még kacsá is van... *(Mosolyog a könnyeken át)* Hátha a gyomrodon keresztül... hogy legyen végre egy szép esténk... csak olyan nehéz... házaseletet élni, egyedül. *(Leguggol a férfi elé)* Könyörgöm, Géza... legalább tégy úgy... egy kicsit erőlted meg magad...

GÉZA Nincs semmi... csak rosszkedvem van...

IRÉN Szerelmes vagy?

GÉZA Ugyan már. Hagyjál békén! Dehogyan vagyok... csak sajnálom, ki tudja, hol hányódik...

IRÉN Eddig biztosan talált valamit... és jól van, hidd el!

GÉZA Már mitől lenne jól?! Ha legalább visszaküldtem volna Igalra. A nagynyjához, vagy tudom is én... Ez egy szimpla vidéki lányka... nem tudod elképzelni, milyen szörnyetegek az emberek, ha élvezetről van szó... miket mesélt, istenem... arról a vén szatírról, aki dupla injekcióval... mindegy, gyerünk, ha beledöglük is...

IRÉN Ne hívjuk fel a rendőrséget?

GÉZA Áh, nincs mit tenni, hagyjuk. El fog múlni... csak rossz a lelkiismeretem miatt, ennyi...

IRÉN Géza... Arra gondoltam... mi lenne, ha kiszakadnánk innen egy kicsit... hiszen úgyse tehetsz már semmit... pár napra elmennénk... nézd! Isteni utak vannak. *(Készült, proszi az asztalon)* Itt ez a buszos: „Szászországi kastélyok, lovagvárak”... öt nap teljes ellátással, nem is drága... vagy Prága, milyen szép volt... mindjárt ősz van, emlékszel... vagy kiugranánk Bécsbe három napra, kivennénk egy kis panziót, lófrálnánk, forralt bort innánk... mióta nem voltunk egy rendes képtárban, azt mondják, a bécsi Pinakothek, vagy hogy hívják, gyönyörű.

GÉZA Majd máskor... most semmi kedvem, értsd meg...

IRÉN De ha megpróbálnád... Ha egy kicsit erőt vennél magadon... Elmegyünk... meglásd, olyan jó lesz.

GÉZA Meg a meló miatt sem lehetek...

IRÉN Értem... jó... *(Összecsapja a prosikat, be az asztal alá)*

Sűrű csend

GÉZA Most ne kezdj nekem duzzogni... még csak az hiányzott.

IRÉN *(fedő alól, mint a gőz)* Kíváncsi vagyok, te mit lépnél, ha én egy pubertáló keljfeljancsival henteregnék két hónapon át, aztán meg szürke arccal gyalognám naphosszat, mint egy tudóbajos... hogy rossz a lelkiismeretem. *(Ordít)* A hormonállapotod rossz, Géza, nem a lelkiismereted... elvonási tüneteid vannak, apukám, hiányzik a kis csaj, meg az izgalom, a bujkálás, a hazudozás – az hiányzik neked! Itthon csak ez van, ezt tudom nyújtani tíz év házasság után... ezt a szürke, lapos pocsolját. És ha nem tetszik, akkor hagyjál békén! Érted?! *(Elszakad a cérna)* Költözz el, vagy fordulj fel, vagy döglj meg! Csak hagyjál békén! Hagyjál békén! Hagyjál békén! *(Ez már maga a roham)*

GÉZA Irén... hallod? Nyugodj meg! Na, kérlek! Ne sírj! Nem akartalak megbántani... *(Megérinti Irén kétségbeesése)* Hidd el! Kérlek, Irén! Hallgass meg! Igazad van... ez így tényleg nem lehet tovább. Komolyan mondom... Nézz rám! Hallod? Nem akarom, hogy tönkremenj... Bocsáss meg! Nem akartam fájdalmat okozni. Na, ne sírj már! Igazad van. Gyere, próbáljuk meg, utazzunk el... szakadjunk ki innen pár napra... meglásd, olyan jó lesz...

IRÉN Ezt komolyan mondd?

GÉZA Igen. Nem akarom, hogy rámenj erre a hülyeségre... *(Mogsimogatja, megöleli)*

IRÉN Es elutazunk? Tényleg...

GÉZA Már holnap, ha akarsz...

IRÉN De hova? Melyikre?

GÉZA Amelyiket akarsz... Mondjuk, Szászország... ez a legizgibb, nem?! *(Nézi a prosit)* Minden szerdán indul... hátha felférünk még... *(Veszi a telefont)*

IRÉN És a munkád?

GÉZA Szarok rá... ballisztikus ívben... *(Leteszi a kagylót)* Foglalt, majd később hívom újra. Na, jobb egy kicsit...

IRÉN *(szorongva)* Úgy félek, Géza... Én úgy félek...

GÉZA Bocsáss meg! Igazad van. Olyan állapot vagyok. Mintha megvesztem volna... És ha te nem vagy mellettem... De elég. Elég volt! Ne beszéljünk többet róla. Jó? Holnap elutazunk, és kész. Elfelejtjük az egészet. Rendben?!

Irén megcsókolja, vadul, görcsösen ráfonódik, valósággal rámászik, szinte önkívületben, mint egy gyökér. Géza hagyja magát, lassan ébredzik benne a házastársi vágy, talán most először Lilike hónapjai óta

IRÉN *(hirtelen felriad)* A kacsá! Istenem! A sütőben hagytam Eressz el! Géza! – Egy pillanat...

GÉZA *(félíg kigombolt blúzától fogva húzza vissza)* Hagyd a fenébe! Legalább jól átsül... Hagyjad... *(Ölbe kapja, vonszolja a háló felé a kapálózót)*

IRÉN *(kacag, visít, üti)* De bolond vagy. Eressz már el! Minden szénné ég... Oh, Istenem. De bolond vagy. *(Sikerül kitépnie magát, és blúzáat hátrahagyva, félmeztelenül iszkol a konyhába)* Csak eloltom... Egy pillanat!

A férfi elindul a hálóba

Mindjárt jövök...

12. Szorulás

Varga úr lakása. Becsomagolt bőröndök. Lecsupaszított lakás. A WC-ajtó ujjnyira nyitva. Bent heroikus küzdelem megkövült fekáliákkal. Csengő

VARGA ÚR *(bentről – magának)* Ki a halál lehet? Hát még itt sem nyughat az ember... *(Nyomja)* Üüüm! *(Újabb csengetés)* Dögölj meg! Én ezt most nem hagyom... üüüm...

Nyílik az ajtó. Belép Lilike hangtalan. Szokott estélyijében

(Bentről – végjáték) Üüüüm... a rohadt életbe... mindjárt elkaplak én... üüüm...

LILIKE *(beszól az ajtónyíláson)* Én vagyok, Varga úr... Lilike... VARGA ÚR *(ívölt)* Csukja be az ajtót... csukja már be!

Lilike riadtan becsukja, bent tovább megy a küzdelem. A lány leül a fotelbe, illedelmesen, szerényen. Vár. Öblítőtartály, szaniter-niagara

(Fáradtan, elgyötörve – kijön) Na, ezzel megvolnánk.

LILIKE Jó napot, Varga úr.

VARGA ÚR Ne haragudjon, most nem adok kezét... Nem szabad megmosnom... *(Krémmel keneti a kezét)*

LILIKE Hát... Feljöttem...

VARGA ÚR Azt látom... És? Minek köszönhetem?

LILIKE Jól tetszik lenni?

VARGA ÚR Nagy szart! Én nem tudom, milyen ország lett ez... ha olajosat eszem, megy a hasam, ha meg zsírosat, akkor szorulásom van... nézze meg, úgy kiszáradt a bőröm, mint egy leguánnak... kértem rá valami kenőcsöt, tessék, háromezer-kétszáz forint... s mint a katicabogár. *(Mutatja a másik kezét)* Már félek orvoshoz menni, a végén egy fél vagyonért leszáradsz. Úgy megbántam, hogy hazajöttem, Lilike... komolyan mondom, maga még isten áldása volt... csalt, lopott, hazudott, de legalább nem került sokba. Nézze meg ezt az inget is... ah, nem panaszkodom, már olyan vagyok, mint egy vénember... elhúzik a francba, Bécsbe, és onnan majd Sydneybe. Majd hazalátogatok a végén cinkkoporsóban...

LILIKE Nem is jön addig?
 VARGA ÚR Nem hinném... De csak nem sajnálja?
 LILIKE Olyan jó volt itt... olyan jó...
 VARGA ÚR Meghiszem azt... az elveszett paradicsom, mi?
 (Cseng a telefon, felveszi – felcsattan) Azért fizetem, hogy várjon. Holnap reggelig, ha úgy akarom... Mit sürget! ... Ez elképesztő! (Lecsapja) A taxis! Hogy vár...
 LILIKE Látja, még mindig az a ruha van... ezt is maga vette...
 VARGA ÚR De jó is. Nézze... (Kifordítja a címkét) Sherwood... ez minőség, kérem. Öt évig hordhatja éjjel-nappal... egy gyűrődés sem lesz rajta... csak le ne egye! Na, segít levinni a holmikat...
 LILIKE Varga úr! Azóta olyan egyedül vagyok...
 VARGA ÚR Már késő. Nincs az életben kétszer főnyeremény. De nézze, itt ez a szám, a barátom, Jóska... Ha bármi baj van, hívja nyugodtan...
 LILIKE Varga úrnak már nem kellek?
 VARGA ÚR Nem, kicsim. Nekem egy jó végbélkúp már többet jelent. Hiába, csúnya dolog az öregség, Lilike... És maga nagyon csúnya öregasszony lesz! ...higgye el nekem, mert kicsi a feje...
 LILIKE Miket mond. De látja, nem is haragszom...
 VARGA ÚR Miért haragudna!? Addig legyen szép az ember, amíg fiatal, nem? Utána már mindegy... na, jöjjön... vár a taxi...
 LILIKE Varga úr... én úgy megbántam. Nem csapnám be többet soha... esküszöm...
 VARGA ÚR Ez az élet, kincsem.
 LILIKE Nincs hova mennem...
 VARGA ÚR És a lovagja?
 LILIKE Ugyan már! Ő már akkor, itt a lépcsőházban elhagyott... itt ültem kint, magamban... reméltem, hátha Varga úr megengyhül, és behív... visszafogad...
 VARGA ÚR Micsoda? Itt voltál kint...
 LILIKE Persze. Itt ültem a fikusz mellett, a lánán... legalább három órán át...
 VARGA ÚR Óh, ha tudtam volna... Én meg itt feküdtem az ágyon, mint egy félkarú óriás. Borogatással... óh, ha tudtam volna.
 LILIKE Fogadjon vissza, vigyen magával... Én elpusztulok itt, érzem... nincs senkim...
 VARGA ÚR Na, nesze egy ezres, menj vissza Igalba, a nagyanyádhoz! És itt van még egy meg ez is, nesze, költőpénznek... itt az egész tárcám...
 LILIKE Az az ember csak megszedített... itatott, meg mindenfélét ígért... levett a lábamról, na. De többet soha. Esküszöm... hiszen ismer...
 VARGA ÚR (kezde meghatódni) Nesze. Itt ez a kulcs is... elsejéig ki van fizetve... de aztán rendes légy, hallod!? Takaríts ki!
 LILIKE (bólogat) Olyan jó tetszik lenni velem... én meg...
 VARGA ÚR (körülnéz a szobán, minden elrámolva, pusztá bűtorok – most látszik csak, hogy milyen szegényes a bázis) Lám, az embernek egy hazája van, és az is ilyen vigasztalan... Mi lesz velünk, szegény magyarokkal, Lilike? (Veszi a bőröndöt, indul)

Lilike egy utolsó elszánással a nyakába ugrik, és vadul, hevesen csókolgatja

Na, na! Lassabban! Eltöri a hidamat! (Lefejtí magáról) Ne csókolgasson ennyire, Lilike, ne dédelgessen így... mert késő már... hiába, na. (Úgy értve, hogy valamelyik bőrönd fenekén pihen a potencia)

LILIKE De ugye, visszajön? És értesít, ha jön...
 VARGA ÚR Majd sóhajtok egyet, ha megjövök... Jó? Így ni. (Sóhajt)

Nézik egymást

Nézzünk oda... mindjárt olyan könnyesen búcsúzunk, mint a jegyesek... Nagy boszorkány maga, Lilike. Hatalmas boszorkány. Ha nem vigyázok, még visszahízelgi magát.

LILIKE Vigyen magával!
 VARGA ÚR Mondtam már, hogy nem. Elég már. Eressze el a kezemet! Ez már hisztéria, kérem! Inkább becsülte volna meg magát... (Lerázza magáról) Egyszer volt nyáron karácsony, kicsim. Vége. Már késő. (Kimegy)

Lilike áll a szoba közepén. Először nézi meg a hasát... óvatosan, idegenkedve ér hozzá, mintha nem is az övé lenne. Nem is nyugszik meg az érintéstől, inkább feszült lesz. Keserű

II. FELVONÁS

1. Nyúlomoly

Két hét múlva. Hajnali három. Társasjáték a szétdult ágyban. Cigaretta, mogyoró, békesség

GÉZA (kirakja, betűzi) NY – Ú – L – M – O – LY
 IRÉN Ilyen nincs...
 GÉZA Ami a nyulakat eszi...
 IRÉN Az a róka meg a farkas – de nyúlomoly?! Ilyen nincs!
 GÉZA Akkor a nyúlbundát? – Miért, hogy hívod azt a molyt, ami a nyúlbundát eszi? A nyúlomoly... miért ne lenne?
 IRÉN Nincs... Nem fogadom el! Nyúlomoly nincs!
 GÉZA Mért, gömbvilla talán van?!
 IRÉN Azt se fogadtuk el... emlékezzél csak! Se a gömbvillát, se a tepsiflepnit, sem a tájmókust, sem a gumijódlit... meg-egyeztünk, hogy ami nincs, azt nem fogadjuk el.
 GÉZA Márpedig nyúlomoly van.
 IRÉN Nem fogadom el...
 GÉZA Akkor nem játszom.
 IRÉN Miért nem tudsz elegánsan veszíteni!?
 GÉZA Az eszem megáll. – Miért vesztsek elegánsan, ha ugyanolyan elegánsan nyerhetek. Tessék, nézd meg... csupa dupla betű: ny, az kilenc, hosszú ú, az hét, az ly, az tizenegy, ez itt meg kétszeres...
 IRÉN Hiába számolod. Nem fogadom el...
 GÉZA Tessék, kilencvenhat egyetlen körben! Neked mennyid van?
 IRÉN Semennyim...
 GÉZA Hadd számoljam meg...
 IRÉN Ne nyúl az enyémhez!
 GÉZA Akkor nulla. Kilencvenhat – nulla...
 IRÉN Hajnalig nullázhatsz, akkor sem ér... ez csalás.
 GÉZA Ne bosszants, Irén! Az ikrakést is elfogadtuk...
 IRÉN Persze. Mert azzal vágják az ikrát...
 GÉZA Mióta vágják késsel az ikrát?!
 IRÉN (elneveti magát) Mindig is azzal vágták... az ősember óta...
 GÉZA (megfogdossa a pociját, cicijét, Irén visít) Ki nem tud veszíteni, mi? Az ősember az ikrakésével... jól van. Na, gyere rakjunk egy újat... ez döntetlen volt.
 IRÉN Fáradt vagyok... Te jó isten, mindjárt fél négy.
 GÉZA Na és! Szabadságon vagyunk... Húzzál szépen hetet! (Tartja a zacskót) Dugd bele bátran, ne féltsd a kis kacsódat...
 IRÉN (durci) Nem játszom veled, mert te nem tudsz veszíteni.
 GÉZA Tudok, csak nem szeretek! Na, ez az utolsó! A mindent eldöntő... most szépen ki fog derülni, hogy ki itt a Fej.
 IRÉN De nagyra vagy... egy idő óta...
 GÉZA Irén.
 IRÉN Jó, jó! ... Bocs. Nem akartam... (Húz, rakogat) Elfogadtam volna azt a nyúlomolyt is, ha egy kicsit szellemesebben adod elő, nem ilyen sóltanul... (Utánozza Gézát, nagyon édes) Mint egy riadt háziasszony... Jaj! A nyúlomoly! Ott repül a nyúlomoly... segítség, kiharapott egy darabot a bundámból, jaj a nyúlomoly!

Nevetnek

GÉZA (megnézi a kockáit) Most kapaszkodjál, te női Chaplin! Bohóckodni azt tudsz, de itt az ágyban nulla vagy... mármint scrabble-ben! Na, ide figyelj, hogy csinálják ezt a nagyok!

(Kezdi diadalmasan kirakni a kockákat – hatot egymás után)

Megszólal a telefon. Döb.

IRÉN Ki lehet az ilyenkor?

GÉZA Felveszed?

IRÉN Olyan jól bevackoltam magam...

GÉZA Halló! (Látszik az arcán)

IRÉN Ki az?

Géza hallgat – hallgatja a lányt

Tedd le!

GÉZA (a telefonba) Várj egy kicsit... (Befogja a kagylót) Itt van lent az állomáson...

IRÉN És akkor mi?

GÉZA ...harmadik hónapban van...

Csend. Hosszú, vastag, mint egy rúd szalámi

IRÉN Mii?!... De hiszen akkor még nem is ismerted!

GÉZA De igen... épp akkor...

IRÉN Június közepén?! Ugyan! Sokkal, sokkal később volt.

GÉZA Akkor kezdődött...

IRÉN Mikor? Június közepén... Nem! Az lehetetlen!

GÉZA De akkor... (Megtörtén) 17-én mentem Bécsbe... illetve nem mentem... és azóta... (Ül az ágy sarkán, tanácstalanul, tenyerével befogva a kagylót)

IRÉN És mit akar?

GÉZA Semmit... Csak hogy fázik... hideg van ... Leviszek neki egy kabátot... (A telefonba) Halló, Lilike! Halló... – Megszakadt... (Indul a szekrény felé) Itt van lent...

IRÉN Az enyémet nem viszed!

GÉZA Megörültél?! Ezt az ócskát... legalább százéves...

IRÉN Azt sem. Egyiket sem. Nem adom.

GÉZA Akkor leviszem az enyémet... Nem eszi meg. (Kivesz egy nagykabátot a másik szekrényből)

IRÉN Géza, figyelj... nem is biztos, hogy fázik... meleg van még... szinte nyár... egyáltalán nincs hideg... az állomáson aztán végképp... hallod!?

GÉZA Azt mondta, hogy fázik...

IRÉN És kettőkor nem fázott?! Meg háromkor... csak most jött rá, fél négykor, hirtelen?!

GÉZA Leviszem, és jövök. Egy perc.

IRÉN Ne menj le, kérlek... Géza! Könyörgöm...

GÉZA Harmadik hónapban van...

IRÉN (belekapaszkodik) És ha nem igaz?! Ha csak úgy mondta...

Egyből a harmadik hónapban, mi?! Kérlek... hallgass rám!

GÉZA Ezt nem tehetem meg, Irén... akár így, akár úgy... Ennyit egy idegennek is...

IRÉN (a nyakába akaszkodik, szinte állati félelemmel) Olyan jól voltunk... megnyugodtál... jól voltunk... és most kezdődik megint előlről.

GÉZA Nem kezdődik semmi. Nyugi. Már rég megjártam volna... Itt van lent az állomáson... két perc az egész. (Veszi a cipőjét)

IRÉN (kikapja a kezéből) Könyörgöm, Géza! Ha szeretsz, nem mész el! Így kérlek! Most az egyszer! Tedd meg a kedvemért... Ne menj le! Kérlek...

GÉZA (tehetetlenül áll vele szemben) Megint túlliheged az egészet, Irén.

IRÉN Túllihegem, mi?! Azt a két hónapot is én lihegtem túl, ugye?! A kis szobát is, mi?! Ez aztán jó. Hogy lehetsz ilyen?!

GÉZA (ledobja a kabátot az ágyra, cipőjét lerúgja) Jó... nem megyek le... tessék. Itt maradok. Nem megyek sehova. (Le-fel járkal, a fűtők már menekülnek az ilyen mozdonyról) Jó... itt maradok a kedvedért... meg vagy elégedve?! Tessék... leülök ide szépen... a feleségem szoknyájára... sőt... fekdüjek a lábad elé... tessék! (Lefekszik) Mit akarsz még?!

IRÉN Semmit... nyugodj meg... Három hétig nem jelentkezett... úgy látszik, ráért... nem olyan fontos neki... ki tudja, mit akar!?

GÉZA (ordít) Te nem érted, hogy terhes! Ott áll az állomáson egyedül, éjszaka, és fázik. Ezért hívott fel... Egy kabátért. Hát bolond vagy. Na, engedj már el a fenébe! Állj félre az útból! Állj már félre, Irén, mert felképelek... Érted? Ereszd el a cipőmet! Hol az a rohadék kulcs? (Rángatja az ajtót, valósággal kiszakítja a helyéből, és pizsamában, fél cipőben, ölében a kabáttal kirohan)

Irénből meg a könny, mint az Etna

IRÉN (beledől a párnába, vinnyog, ordít, majd hirtelen felugrik, őrjöng)

Ide többet be nem teszed a lábad! (Kiszalad, leordít a lépcsőházba) Hallod! Vissza se gyere! Vidd az összes cuccodat, és takarodj innen, menj az állomásra, költözz Pistihez vagy a híd alá, vagy ahova akarsz... (Kirángatja a fiókokat, cibálja, túrja ki a ruhákat, zoknikat, nyakkendőket, s ki az egészet a lépcsőházba) Ide többet be nem jössz! Az szent! (Bevágja az ajtót, felkapja a telefont, tárcsáz) Gréti... ne haragudj, hogy ilyenkor... megjöttünk, persze... És képzeld el... megint megjelent, igen... felhívta az állomásról, hogy terhes... a Géza pedig teljesen levadult. Megveszett... bolond, érted, beteg! Én már nem tudok mit tenni... Nem bírom. Nem bírom!

Nyílik az ajtó. Géza áll a keretben falfehéren. Kezében a kabát

Mi van? Mi történt?

Géza csak rázza a fejét, megszólalni sem tud – mint amikor egy férfi sírni készül

Gyere be... (A telefonba) Visszahívlak...

Géza bejön, leül. Fél lábán cipő, a másik meztelen, sáros. Pizsamában, csatagosan ül

Mi van? Beszélj már... Nem volt ott...

Géza inti, hogy nem

Biztos? ... Sehol? ... a WC-n sem, vagy valahol?

GÉZA (inti, hogy nem) Úgy szégyellem magam... tiszta hülyét csinált belőlem... de miért? Hát mit vétettem én...

IRÉN Töltsék valamit...

GÉZA Ne! Nem kell semmi! Mint egy vén bolond... fütttyent egyet, és én rohanok, kitépem az ajtót, félmeztelenül vágtatok le a lépcsőkön, mint egy eszelős... a kocsi is beletörttem a kulcsot... ő meg szépen fogta magát, és elhúzott valahová... egy csöves látta... két perccel előttem elment... visszafele még a rendőrök is megkergettek... mert nem álltam meg nekik pizsamában... ott rohantam előlük a tömbház körül, a sövényen is átestem... istenem, micsoda nyomorult hülye vagyok... micsoda egy nyomorult!

Cseng a telefon

IRÉN Halló! Ki az? (Gézának) Nem szól bele... biztosan ő az... Gyere, beszélj vele...

GÉZA Nem akarok... beszélni vele... soha többet...

IRÉN Halló! Hall engem?... Irén vagyok, Géza felesége... Szóaljjon már meg! (Gézának) Ott van, de nem szól... (A kagylóba) Ne játszszuk ezt, kérem! Hallja?! – Hallom, hogy ott van! – A férjem nem akar magával beszélni... Megértette!? Tudom, hogy ott van! Hallom a szuszogását! (Gézának) Gyere. Mondd meg te neki!

Géza inti, hogy nem, soha

(A kagylóba, keményen) Na, figyeljen ide, engem nem érdekelnek a maga faksznijai, érti! De itt egy gyerekről van szó... Ha egyáltalán igaz! Ha tényleg terhes? Hallja?! – Ott van még?!

Mondjon már valamit! Na ebből elég! (*Lecsapja*) Ez bolond!

Géza az ágy szélén ül. Felhótt csecsemőpózban

Szerintem csak kitalálta az egészet... Egy terhes nő nem így viszonyul... hidd el... az beleszólt volna... és főképp megvár!

2. Édesszájú gonoszság

Igal. Lilike Öreganyjának nyári konyhája. Viaszosvászon terítők, zöldre festett székek. Légypiszok a tükrön. Az Öreganya a Földdel egyidős

ÖREGANYA Jól elmentél!

LILIKE El...

ÖREGANYA Egy lapot sem írtál... Csak jössz, mész, mint a fájdalom.

LILIKE Baj van, nagymama...

ÖREGANYA Azt látom! Nagyon gyerekzagod van már... vizesdni fogsz, mint én... ilyen volt a térdem, ni! – Nem vagy éhes?

LILIKE Nagyon...

ÖREGANYA Na, látod! Tudtam, hogy jössz... Ide nézz! (*Egy tálcán hét kis tányérkát hoz*) Lássuk, él-e még az orrod.

Leteszi elé a tálcát. Lilike gyerek. Behunyja a szemét, szaglász

LILIKE Barátfüle... Derelye... Aranygaluska... Császármorzsa... Máglyarakás... Angyalbögyörő (*Riadtan kinyitja a szemét*) És a gránátoskocka!?

ÖREGANYA Hogyne, hogy elcsapd a hasad!

Lilike enni kezd, ebből, abból csipeget, ide-oda ugrál a tálkák között, mint egy meztelen hátú, vörös kanári. Öreganyja szinte elolvad, olyan szeretettel nézi

LILIKE Madártej sincs.

ÖREGANYA Hát hogyne lenne. Egész éjjel fejtem a madarakat, és itt van, ni. (*Kiveszi szekrényből*) Mindened lesz, szép kicsi lánykám, mindened.

Lilike lefetyeli a madártejet

És ki az apa?

LILIKE Nem tudom fixre... egy mérnökember, gondolom. Úgy hívják, hogy Géza.

ÖREGANYA (*riadtan*) És a Sanyikával mi van?

LILIKE Milyen Sanyikával?

ÖREGANYA Hát a Varga Sanyikával... vele mentél el, nem?

LILIKE A Varga úr?! Hát nagymama ismeri a Varga urat?

ÖREGANYA Még szép. Az egész családját. Miért vitt magával, mit gondolsz?

LILIKE Hát Varga úr is igali?

ÖREGANYA Nem mondta?! No, nézd a kis sunyi?! Biztosan szégyelli! Mégpedig alsó-igali... ott él egy rakáson az egész pereputtya... a nyárfák mögött.

LILIKE Nem hiszem, nagymama. Ez nem az a Varga... Ez Sydneyben él... Bécsben lakik... ahol leszáll – annyi lakása van.

ÖREGANYA És mit gondolsz, miért jár ide fürdőre?! Átrepül száz tengeren, hogy forró vizet lásson... ugyan már! Megsétáltatja az aranyakat, hadd nézzék az igaliak... Ott, Ausztráliában másnak is van...

LILIKE Hát gazdag! ...az egyszer biztos.

ÖREGANYA Úgy, úgy. Te csak tarts ki mellette, jó kezekben vagy.

LILIKE Már visszautazott... nem is jön egyelőre... azt mondta...

ÖREGANYA (*keserűen*) Helytelenkedtél, mi!? Ej, Lilike, Lilike! Hányszor mondtam, hogy vigyázz! Nem tudod megbecsülni a szerencsédet. A gazdag embernek minden szent, ami büdös. S a Vargák különösen híresek erről. Ilyen hosszú keze van az összesnek, mint a majmoknak, és lefele nyúlálnak

folyton... Az egész család ilyen lihegős... vörös farkúak. – No, nem baj! Majd beszélök az anyjával...

LILIKE Micsoda? Varga úrnak él az anyja?!

ÖREGANYA Hogyne élne, a Piroska. Persze. Kilencvenhárom éves... De ne félj, a Sanyika nem fog annyit megélni, az az apja fajtája... ugyanolyan hódfeje van, mint a Varga Lajosnak. Az is elment két hét alatt... hatvanöt évesen. Bolond az az egész család, erre jók csak, gyűjtik a pénzt a hódfejükkel, s aztán jön egy ilyen szép arcú, göndör hajú kislány, mint te, és boldog lesz a pénzükkel... erre jók a Vargák, semmi másra.

LILIKE (*kacag*) Nagymama olyanokat mond... Meséljen még róluk!

ÖREGANYA A Vargákról!? A szőke Vargák, a szürke szeműek, azok mind bolondok voltak, kettventek, mind egy szálig... egyik nagybátyja, az Imre éjszakánként lucernát evett, de rendszeren, egész tányérral – az apja másik testvére, az Aladár pedig a nagy ingaórára kötötte fel magát a paplakban, így járt a feje, ni! A Sanyika nővére, a Lujzi pedig még az oroszokkal is elment, de nem a fehér oroszokkal, hanem a vágott szeműekkel, tatárokkal, kozákokkal. Hiába tanítottuk meg neki, hogy a „nyet” – az azt jelenti: „nem”, mondta, hogy nyet, nyet, és ment... boldogan, mint a kecske...

LILIKE Biztos, hogy nincs gránátoskocka, nagymama? Éhes maradtam...

ÖREGANYA Nem tudtam, hogy ketten vagytok, na! Kenek egy lekváros kenyeret. (*Vágja vastagon, keni*) Mit mondtál, ki az apja?

LILIKE Egy mérnökember, Géza... Szép, szelíd ember...

ÖREGANYA Pénzes?

LILIKE Nem...

ÖREGANYA Akkor ne szüld meg neki!

LILIKE Már késő... megmozdult...

ÖREGANYA Soha nincs késő... a Rebi lányának is megcsináltak. Felizzítanak egy vékony kötötűt, és egy kicsikét megszúrják a gyereket... utána már elhal magától... kérdezd meg a Rebit...

LILIKE Én megszülnöm, nagymama... majd lesz valahogy.

ÖREGANYA (*mintha siratná*) Drága kicsi gyermekem! Édes Lilikém! Ebben az egyben hallgass rám: ne szülj szegény gyereket! Ez a pénz országa... hiába vagy szép, mint a telihold, hiába kiabálsz olyan tiszta hangon, mint az ezüst, hogy „itt vagyok, jó vagyok, én vagyok a világszép Lilike”, ... megessznek, mint a kicsi halakat, itt beteszik a gyönyörű fejcskédet, és itt meg kihúzzák a csupasz gerincdet... ennyi az élet, kicsim.

LILIKE De ha elvenne...

ÖREGANYA A Sanyika?

LILIKE Nem, a mérnök... Csak hát felesége van...

ÖREGANYA (*felcsattan*) Ne gondolkozz te mindenféle mérnökben... Legyen eszed! A Varga Sanyika, az igen! Egykettő leteszi a kanalat, és annyi mérnököt gyűjthetsz a házaiba, mint a csuda. Fogadj szót, Lilike! Fogadj szót!

LILIKE Ha elvenne, megszülném... boldogan...

ÖREGANYA (*mint a mennydörgés*) Ej, te lány, te! Hát a falaknak beszélök?! Hét gyereket kihordtam, tudom, mit beszélök. Ott vannak kint mind az igali domboldalban, hét kicsi fejfa, mint a Hófehérkében. Hidd el: a szegény ember mind rosszfajta, hálátlan, magánakvaló – csak alkalom kell, hogy kimutassa a foga fehérjét. Nézz meg engem! Apádat szerettem a legjobban az összes fiam közül, ugyanilyen bongyor feje volt, mint neked. Aztán úgy meggyűlöltem őt is, mint a testvéreit. Pedig édes gyermekeim voltak mind... innen jöttek ki, ni, mégis rosszfélék voltak. Egyik nyáron kint voltunk az erdőn az állatokkal, te még kicsi voltál... vagy nem is voltál. Apádék gombát szedtek, egy bolond is került a jók közé, megfertőzte az egészet... úgy hánytunk, mint a patak, forgott velünk az erdő, szakadt ki a gyomrunk... apádnak volt egy kis motorja, azon hordta be egyenként a testvéreit a kórházba... ott feküdtek zölden, túvel a karjukban, mint a szőlőfürtök... Utoljára maradtam én, az anyjuk, merthogy a medve is a bocsait védi... De nálam már elfogyott az erő, apád nem jött vissza értem...

ott fetrengtem egyedül az erdőn, esett rám az eső, odajöttek valami állatok, néztek a szemembe... Három napig fetrengtem, míg fel tudtam állni... De arra vigyáztam, hogy mire kiengedték őket, apádat és az öccseit a kórházból, addig én már olyan egyenes derékkal ültem az erdei ház előtt, mint egy menyasszony. Boszorkánynak is tartanak azóta, ne félj! ... No, nézz oda, hogy elaludt a lelkem!

Lilike feje az ölében – dúdol

„Szép víz, tiszta víz, vidd el a rossz álmot... Lilikém, kicsikém, édes szájjal álmodj”... Egyelőre visszaszerzem a kabinokhoz, aztán majd meglátjuk... *(Ringatja, dúdol)*

3. Látra szóló

Az igali fürdő kezelője. Csempefal. Lilike slauggal mossa. Ötödik hónapban, gömbölgődő hassal. Kopogás

LILIKE Gyere be, tata! Mit hülyéskedsz?!
IRÉN Bocsnát... Kertészné vagyok... Lilike?
LILIKE Igen...
IRÉN A portán mondták, hogy itt találok... Géza felesége vagyok.
LILIKE Igen?!
IRÉN Miért csodálkozik így?
LILIKE Egészen másnak képzeltem...
IRÉN Ilyen vagyok... *(Nyújtja a kezét)* Jó napot.
LILIKE Leültetném, de minden vizes... bűdös lesz a ruhája... úgy értve, kénes...
IRÉN Erős szaga van, az biztos. Nem árt a gyerekek?
LILIKE A kén?
IRÉN Igen... hogy ilyen kellemetlen... bűdös, ahogy mondta.
LILIKE Erre nem is gondoltam... de ha rossz lenne, hányingerem lenne, nem?
IRÉN Nem tudom... nekem nincs gyerekem... nem lehetett... többször volt, de elment... nem tapad meg rendesen... igazából épp emiatt jöttem...
LILIKE Ja! Fürdőre jött...
IRÉN Nem... magához... vagy hozzád... nem tegeződhetnénk... *(Nyújtja a kezét)* Én vagyok az idősebb, azt hiszem... Szia!
LILIKE *(nyújtja, kezét ráznak)* Kérdezhetek valamit? Ó... Géza... tudja?!
IRÉN Mit?
LILIKE Hogy itt van... hogy itt vagy... bocsnát, még nem áll rá a nyelvem. Szóval tudja?
IRÉN *(az a csend, amikor az ember nem tudja eldönteni, hogy hazudjon-e vagy sem)* Nem... Nem tudja... Nem engedte volna...
LILIKE Hogy szóba álljon velem, mi?

Irén bólint

Az állomás miatt?
IRÉN Igen...
LILIKE De miért? Hiszen én nem csináltam semmit... Azt mondta, hogy várjak egy kicsit... vártam, vártam... lejárt a húszas... elmentem váltani... hajnali fél négykor, minden zárva van... mikor visszajöttem, azt mondta egy csöves, hogy volt ott egy férfi, pizsamában... te jó isten, gondoltam.
IRÉN De aztán felhívtál... nem?
LILIKE Nem mertem beleszólni... nem tudtam, hogy maga mit tud, mit nem... Nem akartam bajba keverni a Gézát... amióta a Pisti kidobott, azóta úgy félttem... hogy rosszat szólok, vagy tudom is én... szóval ezért...
IRÉN Jó, végül is mindegy már... Nem érdekes. Beszélhetnék valahol nyugodtan?
LILIKE Sajnos, négyig nem mehetek el innen... de itt nyugodtan vagyunk... néha ránk nyit majd egy-egy tata, proosztata...

s ha beszél valami disznó dolgot, ne vegye fel... csak a szájuk jár... még egy darabig...

IRÉN Jó, persze... Sajnos, a négy órát nem tudom megvárni... a vonat miatt...

LILIKE Hogyhogy! Csak miattam jött le?

IRÉN Igen, hogy beszéljek veled... *(Izgul)* Akkor talán bele is vágok... lehet, hogy először kicsit furcsállni fogod, amit mondok... de kérlek, hallgass végig... aludj rá egyet, gondolkozz rajta... és majd visszajövök a válaszáért máskor. Vagy feljössz te hozzánk... Csak arra kérek, hogy hallgass most végig! Jó? És ne mondj semmit...

LILIKE Jó... persze... Nem kér valamit, Fantát, Sprite-ot... van büfé, szívesen hozok...

IRÉN *(egyre feszültebb)* Nem! Nem kell semmi! Üljön csak le ide, és hallgasson végig! Így! *(Csend)* Először is... kezdem talán magunkkal... hogy miért jöttem... szóval biztosan tudod, hogy Géza meg én épp tíz éve élünk együtt... az első perctől kezdve nagyon szerettük, becsültük egymást... ha van jól sikerült házasság, akkor... Sőt, amióta láttam, hogy milyen állapotba került... bocsáss meg, de ezt ki kell mondanom... hogy mennyire kifordult magából az utóbbi időben... azóta még közelebb érzem magamhoz, szinte anyaiilag is... Nekem ő az egyetlen dolog az életben, amiért bármire képes lennék... hogy ilyen nagy szavakat használjak... de ezt nagyon mélyen így is gondolom! Elhiszi?

LILIKE *(hidegen)* Hogyne... persze...

IRÉN *(túlpörög)* Én mindenre hajlandó vagyok, hogy megtartsam őt... Bármit megtennék érte! Mindent!

LILIKE *(belevág)* Igen... Értem már! Értem!

IRÉN *(észreveszi magát)* Bocssáson meg... kissé túlságosan is... Jó, akkor rátérek... *(Mély lélegzet)* Nézze, Lilike... bocsnát, mi tegeződünk, nem... Persze... Szóval ne haragudj meg rám, Lili, de én egy kicsit érdeklődtem utánad... találtam itt a fürdőben egy régi ismerőst, felhívtam... és hát ma reggel azt is megnéztem, hogy s mint laksz... tudom, hogy disznóság, de muszáj volt... szóval tudok mindent, tudom a huszonhárom nettót is, meg láttam azt a nénit, akit el kell látnod, a nagymamád, azt hiszem... meg ezt az egész Igalt... ezt a fürdőt... és most, hogy láttam... szóval, én azt gondolom, hogy mindenkinek jobb lenne... a gyerekek is, meg neked is... szóval, hogy mindenkinek...

LILIKE *(durván, ellenségesen)* De micsoda! Nyögje már ki!

IRÉN Ja, persze... éppen a lényeg... *(Összeszedi magát)* Szóval... Én azért jöttem... hogy megkérjem... hogy megkérjétek... hadd neveljük fel mi, Géza és én a te, vagyis a ti gyereketeket... mindenki jól járna ezzel... de elsősorban a gyerek, ugye... *(Hirtelen előveszi)* Nézd, itt van ez... minden megtakarított pénzünkkel! Tessék, nézd meg! *(Fellapozza)* 2,7 millió... látra szóló... vagyis azé, aki ezt bemutatja... azé mind... nézd meg jól, lapozd végig... *(Míg nézi)* Beszéltem egy ügyvéddel is, azt mondta, hogy lehetséges ez, törvényesen, szabályosan, lévén, hogy az apjáról van szó... szóval te le tudnál mondani a gyerekről a Géza javára, csak egy nyilatkozatot... két aláírás... és kész, ennyi az egész... két aláírás...

LILIKE *(csend)* És ő mit szolt ehhez?

IRÉN *(bizonytalanul)* Hát akarja... Persze!

LILIKE Azt mondta, hogy akarja?

IRÉN Hogyne akarná... mindig úgy oda volt a gyerekért... és mit végigcsináltunk, istenem! De hiába, nem sikerült... Szóval... igen... biztos, hogy akarja.

LILIKE Értem! *(Csend)* És mikor fogja megmondani neki?

IRÉN Mihelyt te beleegyezel... addig minek izgassuk, nem?

LILIKE Értem...

Csend

IRÉN Lili! Hidd el... Tudom, hogy kegyetlen dolog ez... amit kérek... hiszen én is nő vagyok... tudom, mit érzel... de meglátod, egyszer az életben lesz neked is valakid, akit meg akarsz tartani... akit boldoggá akarsz tenni mindenáron...

így, mint én... és hidd el, hogy a sors akkor majd visszaadja a jót... mindig visszaadja! Elhiszed?

LILIKE El.

IRÉN Én annyira érzem, hogy mindnyájunknak, neked is, nekünk is, de legfőképp neki... *(Megérinti a hasát)* ez lesz a lehető legjobb megoldás. Elhiszed?

LILIKE El.

IRÉN Jaj! Akkora kő fog leesni a Géza szívéből. Annyira féltette ezt a gyereket... Nem mondta soha, de betege volt... Úgyhogy előre is köszönöm, Lilikém, köszönöm. Az isten áldjon meg! *(Megöleli)* Ne mondj most semmit... aludj rá egyet! A számkamat tudod... S majd lejövök érted kocsival... hogy ne kellen vonatoznod...

LILIKE Jó... telefonálok...

IRÉN *(elveszi a betétkönyvet)* Ezt elviszem. Majd az ügyvédnél, jó? ... És még egyszer, köszönöm. *(Valami nagyot, ünnepélyeset akar búcsúzóul, hálából)* Olyan jó arra gondolni, hogy... hogy... *(Elkacagja magát)* – majdnem azt mondtam, hogy de jó, hogy te is ugyanazt az embert szereted... De hülye tudok lenni, istenem. De hülye! Na, szia, Lili, szia! És köszönöm. *(Puszi, kiszalad)*

LILIKE *(átszól a másik kezelőbe)* Zsóka! Nincs egy kártyád... telefonkártyád... elsején megadom. *(Atmegy érte)*

4. Repedések

Pisti küsszobája. Heverő a bútorhegy alatt. Géza és Lilike szeretkezés után

GÉZA Olyan furcsa vagy!

LILIKE Mert feszít, na! Úgy belém jöttél...

GÉZA *(gyöngéden)* Miért nem szóltál? Máskor vigyázok...

LILIKE Amíg nem nedves, ne gyere belém... szétrepedek... miért nem lehet ezt megjegyezni.

GÉZA Ne haragudj... Úgy kívántalak...

LILIKE Legalább megborotválkozhattál volna! *(Nézi az arcát a szekrény tükrében)* Nézz ide, mintha pofon vágtak volna.

GÉZA Meghallottam a hangodat, és nem bírtam magammal... rohantam eléd... úgy vártalak, Lilike, annyira vártalak! Istenem, hányszor álmodtam veled...

LILIKE Jó... de ne nyomd így hozzám... minden ragad... töröld már meg!

GÉZA Mindjárt lezuhanyozunk... mielőtt a gonosz Pisti hazajön...

LILIKE Géza! Én arra gondoltam, hogy...

GÉZA Mire? *(Harapdálja a fülét)*

LILIKE Hagyd már... megvolt minden, most mit akarsz...

GÉZA Nem tudok betelni, na! *(Hirtelen ötlettel)* Te! Mit szólnál hozzá, ha ezentúl Ilonnak szólítanálak, vagy Loncinak? A Lilike az olyan kiscsoportos, tiszta liliomtiprás. *(Selypeg)* A Lilike pici puncija. *(Belefúrja az arcát)*

A nő finoman hárit

Én egyetlen Ilonom... Linám... Nellim... nem, egyszerűen semmi nem passzol rád. Csak az az idióta Lilike... vagy nézünk valami sztárosabbat... Liola vagy Londa... vagy Limaszol, hol alszol?

LILIKE Olyan bolond vagy.

GÉZA Én még soha senkit nem szerettem úgy, mint téged. Azt hittem belehalok, amikor eltűntél. Veled akarok élni, Lili, veled meg a gyerekekkel... Én nem tudok meglenni nélkületek... bármire hajlandó vagyok, lemegyek veled Igalra kabinosnak... bármit...

LILIKE *(riadtan)* Én Igalra nem megyek...

GÉZA Persze... csak úgy mondtam...

LILIKE És itt sem maradok Pistinél. Most is majd ledőfött a szemével, amikor elment... félek tőle... én többé nem maradok itt egyedül, Géza.

GÉZA Nem... nem is akarom...

LILIKE S akkor mi lesz? Hol alszom?

GÉZA Ma éjjel egyelőre itt maradunk... és holnap majd körülnézünk, van néhány ötletem. Nézd! *(Előveszi a betétkönyvet)*

Van egy kis pénzünk is...

LILIKE Tudom... Ismerem...

GÉZA Honnan?

LILIKE Látra szóló... ezt adta volna oda a gyerekért...

GÉZA *(döbbenet)* Igen?! Nem is tudtam...

LILIKE Kié ez a pénz?!

GÉZA Hogyhogy kié?... Az enyém... én dolgoztam meg érte! Ő csak összegyűjtötte, és betette az OTP-be. Mindegy, indulásnak épp jó lesz! Mert... Ide nézz, mit találtam, Lilike! *(Kiugrik az ágyból, félmeztelenül, mint egy esőtáncos kecsua keresgél a táskájában, forog, morog közben, egyre idegesebben)* Hol a fenébe van?! Pedig betettem, biztos, hogy itt volt! *(Kiszórja a táskát, a földön kotorász)* Megőrülök... biztosan kilopták! – Nem! Megvan! Hát persze, a kabátomban van... a buszon olvastam! Itt lapul, ni! *(Az izgalomtól letépi a zsebbel együtt, egy könyv)* Tessék! Biotechnikák sorozat... A FEKETERIBIZLIKORSZAK, itt van angolul is: The Age of Black Currant! Ez a mi jövőnk, Lili, itt van minden, ami kell, tessék: „Telepítés, metszés, nemesítés, szüretelés, érlelés, tartósítási technikák, úgymint szörp, tea, bor, különböző párlatok, likőrök... És a lényeg: fekete ribizli kozmetikumok, krémek, maszkok, pakolások, továbbá a fekete ribizli és a pattanás, az akné, a bőrgennyesedés, mitesszer, azután itt egy újabb aranybánya, a fekete ribizli és a potenciazavarok, a szív- és érrendszeri, nőgyógyászati, sőt ideggyógyászati készítmények, végül csak úgy, érdekességként, a feketeribizli-alapú halotti maszkok, balzsamozási technikák, a fáraók receptje és a többi... és a többi! ... Nézd ezt a pofát, ez írta a könyvet, Rudolf Haettenschweiler, Tirolból, állítólag műsora is van a svájci tévében... nézd ezt a derűs, magabiztos mosolyt, sugárzik, nem? *(A fülszövegéből)* 1992-ig a svájci Allianznál dolgozott – ez valami biztosító lehet – mint úgynök... és egy szép nap egyik barátjánál evett néhány szem ribizlit! Mint az angyali üdvözlét az Újtestamentumban, éjjel rájött, hogy neki ez az útja... volt egy kis félretett pénze, földet bérelt, s a többi... és 1995-ben, érted, 92-től 95-ig, azaz három év múlva, nézd kicsoda háza, üzeme, ültetvénye volt. Ez nem mese, lapozz csak bele... azok ott a szülei, nézd, milyen helyes két öreg... Egy szó, mint száz, ez a mi jövőnk, Lilike! Hál' istennek, ide hozzánk még nem tört be, az utolsó pillanatban vagyunk. Ilyenkor lehet nagyot kaszálni... bármibe fogadok, hogy három év múlva a kis Pocika saját martonvásári ültetvényünk pázsitján fog repeszteni villanymotoros járgányával.

LILIKE Miféle Martonvásáron?

GÉZA Ja, a lényegyet elfelejtettem! Tegnap kicsit körülnéztem a piacon, lakás-, telekárak, ilyesmi, szóval ebből a pénzből Martonvásáron egy majdnem lakható állapotban levő kis házikót lehet kapni, nem új, de ajtaja, teteje, mindene van, kifeszjük, kipofozzuk... és egy kis telek is van hozzá, pár nap alatt kiirtjuk a gázt, és belevágunk! Hozunk Bécsből száz-százötven tő ribizlit, mert csak jó anyaggal érdemes kezdeni... Épp mostanában, október végén kell kiültetni a vesszőket, a fagyok előtt... *(Mutatja, félmeztelenül ás, földel, mint egy cromagnoni előember)* Állati egyszerű, ásóval kis árkot ásol, ledugod, ráföldelsz, mint a szőlőt... itt van ni, három kép, egy, kettő, három – aztán ülünk, és várjuk a tavaszt. Addigra már a gyerek is megvan. Minden!! Már szóltam is a cégnél, hogy elsejétől kilépek. – Nos, mit szólsz hozzá, jól kitalálta az öregember, mi? *(Megcsókolja, átfogja, ringatja)* Te, te! Fényes, sima, langyos... mint a csempekályha, mi? Lili! Olyan jó érzés átfogni ezt a hatalmas, sima pocakot... olyan izgató!

LILIKE Ne, na! Így is csupa ragacs vagyok... Nézd, hogy néz ki a ruhám... *(Kihúzza maguk alól az estélyit)* Tiszta folt az egész, most hogy vegyem fel?

GÉZA Sehogy, olyan gyönyörű vagy meztelen. És jövőre tíz ilyen ruhát veszek neked. Úgy fognak állni a szekrényben, mint a szívárvány... az indigótól a vörösig... Olyan életünk lesz, mint a mesében, édesem.

LILIKE (*csend*) Géza! Én mást gondoltam... Itt van ez a könyv meg a betétkönyv is, add oda őket a feleségednek... sőt, vigye a kocsit is, legyen minden az övé... És költözzünk mi a lakásba... Mert gyerekkel én a prérre nem megyek.

GÉZA Nee! Ezt nem lehet, Lilike, ez teljes képtelenség...

LILIKE A te lakásod is, nem?! Megdolgoztál érte!? Akkor miért te méz ki belőle?

GÉZA De akkor is... Nem... Nem fog kimenni a lakásból... Nincs is pofám megmondani neki...

LILIKE Beszéljék én veled?

GÉZA Csak az kéne... Isten ments!

LILIKE Akkor beszélj te! Hallod?! Legalább próbáld meg! Anyira oda volt ezért a gyerekért... Hogy így a jövője, úgy a jövője! – Mondd meg neki, hogy a sors majd visszaadja a jót... mindig visszaadja.

GÉZA Nem!... Ezt nem tehetem. Tíz évünk van abban a lakásban... leszáradna a nyelvem... szó sem lehet róla.

LILIKE Már pedig én Martonvásárra nem megyek... Igalra sem... seho! És itt sem maradok... érted?!... én ide a savanyúságok közé nem szülök gyereket, egy lomtárba, mint a macska... Érted?!

GÉZA (*megöleli*) Jól van... nyugodj meg, nyugodj meg! Jó lesz. Ne félj... egy-két évet kell kihúzzunk csupán... türelem. (*Megöleli*) Úgy szeretem ezt a terhességodat... Legszívesebben mindennap csinálnék neked egy gyereket... csomó fekete kis kölyök, mint a ribizliszemek...

5. Kötötű

Nőgyógyászati rendelő. Estefelé. Furcsa mód dr. Bittner ül a székbén, lábait a levegőben, és szemlátomást jól érzi magát. Kopognak. Szerényen

DR. BITTNER (*kikiált*) Jöjj be test, és menj ki lélek... (Ez miből is van? Valami halottaskönyv. – Nem! Megvan! *Macbeth*, boszorkányok. Szép a rút, és rút a szép... sicc, mocsokba ködbe szét!)

LILIKE (*közben bejött. Óvatosan közeledik... fülel*) Csókolom...

DR. BITTNER Én is, kedvesem, én is! Hát visszajött...

LILIKE Nagy baj van, Bittner úr.

DR. BITTNER Sejtettem. Visszajött a laborja... Az Isten hegyéről. A maga Tenkes kapitánya nem vette át, és amikor felhívtam, nagyon erőteljes hangot ütött meg velem... egészen úgy beszélt, mint aki nem örül az apai áldásnak, vagy tévedek?

LILIKE Nem tetszik tévedni... Bittner úr... (*Kitör belőle*) Nekem sem kell ez a gyerek. Legszívesebben tíz körömmel tépném ki onnan... Könyörgöm, segítsen rajtam!

DR. BITTNER (*megöleli*) Na! Kicsit lágyabban, Ilona, lágyabban! Tíz körömmel, na nézzünk oda! Jöjjön, először tekintsem meg. (Szépen besáncolunk, lejön innen a bástya, és ide ül a helyébe a királynő.)

LILIKE (*teljes pánik*) Én csak akkor fekszem fel oda, ha kiveszi belőlem... vagy elpusztítja, vagy bármi... segítsen, kérem!

DR. BITTNER Ne féljen... minden rendben lesz... lágyan nyújtózzék el ezen a nikkeldíványon. Szépen, mint egy királykisasszony.

LILIKE (*nagyon fél*) Azért jöttem magához, Bittner úr... mert mehettem volna máshova is... hiszen Igalon is megcsinálják... de én nem bízom azokban...

DR. BITTNER Mit csinálnak meg?

LILIKE Hát a kötőtűvel... ha megmozdult, akkor már csak az van. A Rebi lányának is megcsinálták... felizzítják fehérre, egy éles fájdalom, és kész. Engem nem érdekel a fájdalom... én mindent kibírok, minden fájdalmat, volt részem bőven. Bittner úr! Könyörgöm, csinálja meg nekem... Nem kérem ingyen... Tessék. Mind odaadom. (*Előveszi a betétkönyvet, a látra szólót*) Az egész a magáé, csak szedje ki belőlem! Kaparja ki!

DR. BITTNER (*reszket az idegességtől*) Mit beszél, könyörgöm,

mit beszél?! – Ez gyilkosság! Érti? Ez nemcsak a gyerekek, hanem magának az anyának a meggyilkolása. Hát azt akarja, hogy egy halott kisember rothadjon magában!? Ilona, Ilona! Ki az az átkozott vajakos, aki ilyeneket csinál!? Az egy gyilkos, érti?

LILIKE Ha nem akarja megcsinálni, akkor engedjen el! Nekem ne prédikáljon... találok olyant, aki megteszi, ne féljen!

DR. BITTNER (*kivágja előtte az ajtót*) Tessék, menjen! Ha így gondolja... akkor menjen!

LILIKE Azt hittem, maga segíteni fog. Mert tanácsot azt kaptam már eleget... (*Zokog*) De senki nem segít! Senki! Csak megcsinálják szépen a helyemet az életükben... Mint az üveges vitrinben... itt a Lilike, itt a gyereke, itt meg a csipketerítő... (*Kétségbeesetten zokog*)

DR. BITTNER Na, nyugodjon meg! Jöjjön! (*Leülteti*) Ilona! Hát miért haragudott meg így a világra? Az a baj, hogy nincs apukája a kicsinek?

Lilike inti, hogy nem

Fél a szüléstől?

LILIKE Nem...

DR. BITTNER Attól fél, hogy nincs hova vinnie...

LILIKE Hiába akar kidumálni... maga is mindig így kezdi, szép nyájasan, hátulról. De hiába, Bittner úr, mert én akkor sem szülöm meg ezt a gyereket, ha kést tesznek a torkomra. Érti? Inkább a vízbe ölöm magam...

DR. BITTNER És az kinek jó? Magának nem, a víznek nem, a kicsinek sem... Ne az éjszakából nézze a nappalt, Ilona!

LILIKE Micsoda? Mit mond?

DR. BITTNER Nézze a nappalból... onnan, hogy miért jó ez a kis gyerekecske magának – érti? –, ne azt nézze, hogy miért rossz! Megmutassam, mekkora keze lesz, amikor megszületik? (*Lilike kezébe rajzolja*) És amikor maga ezt a kezecskét megfogja, így, olyan nagy nyugalom ömlik el magában, mint az óceán... attól a kicsi kéztől! Higgye el! Így van a világ összerakva. Mindig a nagy emberek idegesek, soha nem a kismamák. A többi meg majd összejön valahogy... Látja, egy kis pénz is van... ne féljen semmitől... És főképp ne keseregjen holmi haszontalan férfiak miatt... itt a maga jövője, ebben a nagy langyos haskóban... (*Megsimogatja, lágyan mesél közben, szinte dorombol*) És meglátja, minél szebb lesz maga, és minél ügyesebb ez a kisvitéz, annál fehérebben izzik majd az a kötötű... amit maga dőf a gyerek apukájába... hiszen nincs annál nagyobb büntetés, mint egy csapásra elveszíteni egy gyönyörű, boldog anyukát és egy ilyen lurkót, mint ez a kis bűvár... Elhiszi? Na, ugye?! – Erre a kis méhecskére pedig vigyázzon, oda még sokan akarnak beköltözni... Mit kacag?

LILIKE Semmit... Bocsásson meg! (*Egyre jobban kacag – és közben hátrál kifelé*) Csak arra gondoltam, hogy vajon milyen lehetett Bittner úr kicsi korában, ha most ilyen... Ne haragudjon... de annyira látom magam előtt. (*Kacagva el*)

DR. BITTNER Milyen voltam? Hm? Ki tudja azt már! Én csak arra emlékszem, hogy olyan boldog anyám volt... (*Visszaül a székre, felteszi a lábát*) Bittner, Bittner, úgy látszik, te leszel ma az egyetlen páciens...

6. Az üzlet

Varga úr lakása Sydneyen túl, ahol a kurta farkú malac... Torontál és hópárdubór. Hajnali fél öt. A ház alszik. Megszólal a csengő. A „Lent a délibábos Hortobágyon” első taktusait játssza. Egyszer, kétszer, háromszor, amíg nyomják. Mint most is

LOJZI (*álmos stájer melák, pizsamafelsőben, borzasan kiordít*) Komm' schon! Komm' schon! (*Felkattintja a villanyt, keresi a nadrágját – tovább szól a csengő*) Zum Teufel, wer ist es an dieser Stunde?! (*Megnézi az órát*) Halb fünf! Oh, mein Gott! (*Felbószítja a repetitív Hortobágy*) Komm schon! Kutjamatsch-

kafarka de Hortobadjer... oh, ungarische dreck, und speck und kwatsch-kwatsch! (*Felrántja az ajtót, ráordít Lilikére*)
 Warum drückst du denn so! Mitte der Nacht!? Hm! Warum denn, Fräulein!?

LILIKE Bocsánat... én... izé... Lilike, Igalról...

LOJZI Botschaanat, botschaanat... Was willst du hier? Hm!?

LILIKE Nem értem... kérem, én... Én Varga urat keresem... Varga Sándor urat...

LOJZI Herr Varga (*Fargának ejti*) schlaft noch... nézszs óra, Fräulein... halb fünf... Herr Varga alter Mann, braucht viel ruhe... komm um acht... später... (*Becsukná az ajtót*)

LILIKE Kérem, én... Magyarországról... Igalról jöttem... Hungarisch, érte... (*Mutatja*) és én repülővel... (*Kotorász*) Levelet is hoztam Varga úrnak... nézze... az édesanyja írt... Piroksa néni... Mutter... érte, írt neki a mother...

VARGA ÚR (*bentről*) Hé, Lojzi! Ki az ördög ilyenkor?

LILIKE (*bekiált*) Én vagyok, Varga úr... Lilike!

VARGA ÚR (*teljes döbbenet, kitámolyog pizsamanadrágban*) Lilike?? Hogy kerül maga ide? Az istenért!

LILIKE Bocsánatot kérek, hogy ilyen korán... de most jött meg a gép... fél négy előtt kicsivel...

VARGA ÚR Mi? Miféle gép?!... Nem értem. (*Hunyorogva nézi*) Mit csinál maga itt? Egyáltalán hogy kerül ide?

LILIKE Befizettem egy társasútra... Tessék. (*Mutatja a prospektust*) A Nagy Korallzátony üveghasú hajóval... egy hét plusz utazás...

VARGA ÚR (*forгатja a prosit, még mindig nem tért magához*) Üveghasú hajóval? Hm... Az szép... A Nagy Korallzátony... nagyon szép...

LOJZI Herr Varga... Kann ich den Tür schliessen.

VARGA ÚR Persze, slisz, slisz, és hozz valamit a hátamra...

LOJZI Pardon, Herr Varga?

VARGA ÚR Kabát a rükkentre! ... Mantel, érted! Máántel!

LOJZI O, ich versteh schon. Freilich, herr Varga. (*El*)

VARGA Stájer barom.

LILIKE Úgy megijedtem, amikor ő nyitott ajtót... bármit magyaráztam, egy kukkot sem értett.

VARGA ÚR Ért az mindent, ne félj. De inkább lenyelné a nyelvét, mint hogy megszólaljon magyarul... (*Kacag*) De amikor neki kell valami, akkor én sem értek németül egy kummát se. ... Ha látnád, mit összevergődik olyankor, bitte herrfarga, herrfarga... (*Gúnyol*) Der Lojzi! Mindig is német cselédeim, inasaim voltak... legalább ennyit törlesszünk nekik, ugye?

LILIKE (*jó kislány – bólogat*) Hát... igen...

VARGA ÚR Szóval a Nagy Korall, mi?... Bigbárrif – így mondják itt... üveghasú hajóval... hm... az szép lehet...

LILIKE De én nem ezert jöttem. Hanem Varga úrhoz... magához... Látja, egyenest ide jöttem a repülőtérről...

VARGA ÚR Hogyhogy? Oda fizettél, és ide jöttél? De miért?

LILIKE Nézzel! (*Szétnyitja a kabátot, már hatalmas, gömbölyű – mint egy egész, egészséges, megkezdetlen parmezán*)

VARGA ÚR Áhá... szép...

LILIKE Hatodik hónap. Ha ilyen csúcsos, akkor fiú, azt mondják...

VARGA ÚR Igen, látom... És?

LILIKE Itt a papír is, tessék, orvosi... „a fogantatás valószínűsíthető időpontja, június közepe”. – Épp amikor maga felhozott Pestre...

VARGA ÚR És amikor kirúgtalak.

LILIKE Esküszöm, Varga úr, semmi nem történt közöttünk... Hiszen szétugrasztott, be se dugta, esküszöm. Itt haljak meg. A Varga úré ez a gyerek, senki másé. Senkié. Higgye el! Beszéltem az édesanyjával is...

VARGA ÚR Az anyámmal?

LILIKE Elmondtam, hogy milyen jó volt hozzám a Varga úr... milyen korrekt, rendes... az édesanyja még meg is könnyezte, hogy jaj, a Sanyika, a drága Sanyika. Elmondtam neki is, hogy volt, mint volt, őszintén – meg hogy mennyire bánom

az egészet. Ő biztatott, hogy jöjjenek csak el nyugodtan, „a Sanyika nem haragtartó” – azt mondta. És hogy maga még annak is hozott ajándékot, aki egész gyerekkorában ütötte, verte, gyötörte magát...

VARGA ÚR A Szekeres Laci... ja, és mi lett belőle?! Most is ott láttam a kocsmá mellett, az oszlopnak dőlve, végig levizelve...

LILIKE És az édesanyja ezt a levelet küldte általam... és azt mondta, hogy adjam át ezt is. (*Megpuszítja kétszer az öreget – ott hagyja parfümjét az orrában*)

VARGA ÚR Jól van, na! Jól van... (*Belenéz a levélbe*) Nehezen ír már szegény... (*Összehajtja*)

LILIKE (*fájdalmasan*) El sem olvassa?!

VARGA ÚR Nem látom szemüveg nélkül...

LILIKE Megkeressem?!

VARGA ÚR Nem kell! Hagyja csak!

LILIKE Legalább a végét, nézze meg... amit rólam írt. Ezt a rész itt. (*Idézi*) Azt kéri, hogy bocsásson meg nekem... ne küldjön el egyből... tegyen próbára... egy hétig, kettőig... látja, a gyerekek is utban... Kérem! Varga úr! Ne küldjön el!

VARGA ÚR Jól van, na! (*Csend – mély belézés, nagy beszéd*) Nézze, Lilike! Beszéljünk nyíltan. Maga apát akar ennek a gyerekeknek. Így van?

LILIKE Hát... ha Varga úr vállalná... hiszen végül is a magáé, nem?

VARGA ÚR Ne csináljunk ebből érzelmi dolgot. Ez üzlet. Én is ember vagyok, nem tagadom, de ember vagyok sok pénzzel. És én mindig jó üzletet kötöttem az élettel, én adtam a pénzt, az élet meg a boldogságot. Itt van most maga meg a porontya, ne firtassuk honnan, én is bejártam a maga barlangját, nem is egyszer... mondjuk, hogy az enyém. De engem nem érdekel a gyerek, nekem maga kell... állandóra. De nem úgy, mint Pesten, itt olyasmit nem játszunk. Elmegyünk szépen Kirwaniba, ott haver a polgármester... magyar srác, rendes gyerek... És ő csinál egy papírt közöttünk... egy szerződést... Onnantól kezdve én magát úgy tartom, mint egy hercegnőt... magát is, a gyereket is... sőt, ha meghalok, iratok is magukra rendesen...

LILIKE (*halkan*) Köszönöm szépen!

VARGA ÚR Még nincs vége. Most jön a maga része. Ez a földi paradicsom addig tart, amíg a maga tekintete egyszer el nem téved a szomszédra, a rendőrré vagy erre a melák stájerre... mert abban a szent pillanatban én úgy kitoloncoltatom magat ebből az országból, hogy a lába sem éri a földet. Maga ide nem lesz bejelentve, sem nyilvántartva, csak a gyereke... amíg én élek, a maga neve NINCS. Érti? Egy fekete bébiszitter lesz a saját fattya mellett... ezt kapja durván 6,5 millióért. De dollár... nem grivenyik, érti?

LILIKE Nem fogja megbánni...

VARGA ÚR Én biztosan nem. És azt hiszem, maga sem... úr voltam magával végig, ugye? Nem bántottam, nem erőszakoskodtam soha...

LILIKE Kedves volt mindig...

VARGA ÚR Itt is az leszek. Én szeretem az életet, és az élet nekem itt kezdődik... (*A lába közé nyúl, Lilike túri*) Lehetne most? Mit mond az orvos?

LILIKE Állva biztosan...

VARGA ÚR (*nevet*) Csak kíváncsi voltam, hogy mit mond... harminc órát repült, csak nem fogom nyomorgatni. Feküdjön le szépen, aludja ki magát, az lesz a maga szobája... és ha felébred, bemegyünk Sydneybe, és mindent megveszünk, amit csak megkíván, jó?

LILIKE Köszönöm... Jó éjszakát! (*Behúzza az ajtót maga mögött*)

VARGA ÚR (*elégedetten hátradől*) Így! Az élettel megvan, most már a halállal is kéne egy jó kis üzletet! Tíz évet csak, nem többet! Tíz szép év! Hetvenhét, még jól is néz ki... élt hetvenhét évet... Varga Sándor... (*Kinyitja a szekrényt, kivesszi az injekcióit*) Jól van, van még bőven... csak ne túl mohón... heti egyet, Sanyika! Legfeljebb kettőt... (*Nebet*) De jó kis nő ez! Prima nő!

7. Fotók

Egy év múlva. Ősz. Estefelé. Gézáék konyhája. Pisti az asztal mellett ül, kabátban. Feszülten vár, feláll, kinéz az ablakon, visszaül, az óráját nézi, meghallgatja, megrázza. Ideges. Pár perc múlva rohanva érkezik Géza – tetőtől talpig sárosan, nyúzottan, megöregedve, borostásan... de örömtől repesve

PISTI Egy órája várlak, cseszd meg!

GÉZA (meg se hallja) Ezt nézd meg, Pisti, ezt nézd meg! (Egy szakadt, koszos szatyorból, olyan vigyázattal, mint a koronaőrök, kiemel egy kis lábost, leoldja a tetejéről a spárgával körültekert nejlont, és óvatosan kiönti a tartalmát egy kistányérra. Jó maroknyi girhes, kissé szütyvedt fekete ribizli) És van még ötven tő!

PISTI Ötven? S a többi?

GÉZA Azok kiszáradtak, de egyharmada megmaradt, és most már saját töről nemesítek, érted?! Ez már csak felfutni tud, Pisti, hidd el! Nézd, ez mind egyetlen bokron termett. Aranybánya, érted, aranybánya! Tessék, vegyél egyet...

PISTI (nem akarván megbántani, befal egyet) Jó... ízletes...

GÉZA Érzed a vasat!? (Ő is befal egyet, s mint egy ínycsok, nyelve oldalával végigteríti az izanyagot az egész szájüregén) És hogy összehúzza a pórusokat, mi? Ezért jó vérzéscsillapító is, meg tisztító... kettőt elrágasz, és nem is kell fogat mosni... azt hiszem, természetes fluortartalma van... Csak attól rettegek, hogy a madarak rá ne kapjanak! Tegnap már láttam egy seregélyt ott ólalkodni, ezért ma mindenfelé drótokat húztam ki, és ilyen zizegős nejlonszöveteket feszítettem ki madárijesztőnek, úgyhogy minden bokor le van védve. Ezért késtem, mert késtem, nem?! Ne haragudj, Pisti, de ez akkora ünnep nekem, akkora győzelem. Az első szüret. Íme: The Age of Black Current! – (Beteszi a kistányért a hűtőbe)

PISTI Megint jött egy leveled...

GÉZA Itt van? (Átveszi, forgatja) A fenébe, ezen sincs címzés! Tiszta bolond ez a lány! Hát nem veszi észre, hogy nem írok, nem válaszolok... mert nincs hova... aztán majd megsértődik egy szép nap... (Feltépi)

PISTI Képek?

GÉZA Áhá! Nézd ezt a nőt... Istenem, de gyönyörű... egyre szebb... jól áll neki ez a kis anyai háj... óh, hogy beleharapnék... ide... meg ide... meg mindenhova... mi az ördögnek nem írja meg a címét?! Úgy megírnám már neki, hogy „gyere haza, Lili... sínen vannak a dolgok! Terem a birtok!” – Óh, te Pisti, én olyan boldog tudnék lenni veled... de olyan boldog! (A fotóra) És nézd ezt a kis krapekot... becsületszavamra az orromban érzem a szagát, azzal álmodok néha, hogy szagolom, szagolom, itt tartom a karomban, és csak szagolom...

PISTI Hasonlít rád, az biztos...

GÉZA És az anyja... az ő illatát is érzem... (Nézi a képeket, egyre szomorúbb) Eltelt egy év... hogy eltelt! – (Termetes albumot vesz elő, beleteszi a fotókat, lapozza) Egyik szebb, mint a másik... Nézem, lapozom, gyönyörködöm, és mégis, egyszer csak elindul bennem valami furcsa szorongás... Az nem létezik, hogy egy ember élete ennyi legyen... ennyit érjen... egy árva ondósejt az óceánon túlra... (Lapozza) És néha... van úgy, hogy teljesen elvesztem a reményt. Hogy talán soha nem fogom látni őket... nem tudom, miért, de néha ezt érzem! Pedig szeret, ragaszkodik hozzám, ez napnál világosabb... ugye? (Csend – halkán) Könyörgöm, Pisti, az életemre kérlek, segíts nekem, hogy kijussak... csak kétszáz ezer kéne... kimegyek, és megkeresem őket...

PISTI Nincs, Géza... mondtam már...

GÉZA Nézd, ez biztosan Sydney, jól látszik a képeken... itt is, itt is... Az a kagylós ház, tudod? Itt laknak valahol a környéken... megtalálnám...

PISTI Nem érted, hogy nincs...

GÉZA A kocsis rendszáma is jól látszik... nézd! Sok magyar él arrafelé, biztosan ismerik...

PISTI Nincs kétszáz ezerem. Honnan a fenéből vegyék?! A telek árát sem adtad meg...

GÉZA Most mit izgulsz!? Ott van a termésben a pénz... ne félj, megkapod! Egy-két hét, és jönnek a nagy felvásárlók, irtam mindeniknek, a La Roche, a Garnier, a L'Oréal, a Ponds, a nagy cégek mind... (Mutatja a leveleket) tessék, köszönik, megkapták, értesítenek... jövő héten küldöm szét a mintákat. – Csak kölcsönbe kéne, néhány hétre. Esküszöm, megadom... Nézd, hogy mosolyog a lencsébe... meg a gyerek is. Ne légy ilyen, Pisti! Kérlek... én erre a két emberre tettem fel az életemet, és most, amikor végre célba érnék... az ültetvény is megvan, a gyerek is, szeret is, akkor a saját édes öcsém tesz keresztbe... hiszen csak egy pillantás kell közöttünk, mint akkor a tónál... kérlek, Pisti!

PISTI (egyre nagyobb kímán) Legalább egy sort írna, hogy fogad téged... hogy vár, vagy valami... legalább azt, hogy hol lakik, valami? Hiszen látom én, hogy vigyorog a lencsébe, de kinek a lencséje ez?! Mert nem rád vigyorog, hanem arra, aki ott van... a telefonszámodat is tudja, miért nem hív fel egyszer sem? A gyerek nevét sem írta meg, soha egy sort sem... csak képek, képek, képek...

GÉZA Elég! Hagyd abba! Elég! – Mindig is utáltad, gyűlölted!... legszívesebben leköpted volna... a házadból is kiutáltad...

PISTI Ne kezd megint, Géza...

GÉZA Ha sajnálsz a pénzt, mondd a szemembe, de ne próbáld őt bemártani... meg fúrni, mocskolni, hogy miért nem ír, miért nem hív!? Mi közöd hozzá!? Ez az én családom, érted!? És ha nem tetszik... takarodj ki innen...

PISTI (szelíden, retirál) Jól van, na... nyugodj meg... nem azért mondtam...

GÉZA Elég! Húzz el innen! Úgy át vagy már itatva a gyűlölettel, hogy észre sem veszed...

Kulcsöregés, nyílik az ajtó. Irén lép be Pasival. Vidáman, netten, illatosan, mintha étteremből vagy színházból jönnének – két gusztu, derűs főmőlős. Amikor észreveszik Gézát, döbbenet megállnak a küszöbön. Irén elsápad, megfeszül

IRÉN (hangja remeg) Nem erről volt szó! Azt mondtad, hogy elmész... Megegyeztünk, hogy ma elmész... nem?

PASI Hagyd, édes. Majd én!

A Pasi az a fajta – nagyon ritka és szerencsés – alkat, akinek mindig igaza van. Mert az Igazság oldalán áll

IRÉN (sírósan) Nem akarok veszekedést, elég volt!

PASI Nem lesz veszekedés. Bíz csak rám! (Odajön az asztalhoz, megáll Géza előtt) Minek csinálja ezt?! Felnőtt emberek vagyunk, nem? Van egy egyezés közöttünk, és van egy szavunk, amit kiadtunk – miért csinál segget a szájából?!

IRÉN Kérlek, Laci!

PASI (folytatja) Megegyeztünk, hogy ma elmegy itthonról, nem? Hogy ennek a szerencsétlen nőnek is legyen egy felszusszanása, egy jó estéje! És tessék, hazajövnék, és maga itt gubbaszt... Hát nem szégyelli magát?! Egy éve nem csinál semmit, itt él, mint egy here, a felesége nyakán...

IRÉN Ne, Laci, könyörgöm... Ne!

PASI Nem, Irén... ha én elkezdek valamit, akkor be is fejezem. Mert ezek tények, érted, nem én találok ki őket. (Gézához) Így van? A hűtőből él, kis sajt, kolbász, kenyérvég, mint egy patkány, meg elrakosgatja azokat a százasokat, amelyeket Irén felejt kint magának, mint egy alkoholistának. Hát nem szégyelli magát?! Eddig nem szóltam egy szót sem, a maguk dolga. Sőt, valahol még meg is értem magát, higgye el, mert van úgy, hogy találatot kap az ember, és megzuttan, de legalább a minimális játékszabályokat tartjuk be, az istenit! Szavát adta, hogy ma éjszakára elmegy. És tessék! Itt rakosgatja a fényképeit, mint egy rakás szerencsétlenség. Miért nem engedi, hogy ez a szegény nő is boldog legyen egy kicsit, végre fellélegezzon, új életet kezdjen maga után?! ... Miért? Nem hallom?! (Közelebb tartja a fülét Gézához – máskor is igaz van, de most nagyon)

IRÉN Hagyd... ne bánts! Menjünk inkább hozzátok...
PASI Nem lehet... hisz tudod, megígértem a feleségemnek,
hogy ma este... érted...
IRÉN Akkor sétálunk egyet... felugrunk a Grétihez...
PASI (*nagyon ideges*) Nem, Irén... Ennek nem ez a módja. Ide
figyeljen, Géza! Most lemegyünk, járunk egyet a ház körül...
félóra múlva visszajövünk, és akkor ne találjam itt. Jó!?
Ahogy megbeszéltük. Fer voltam, nem!? (*Kezet ad Pistinek*)
Krizbai... Viszlát!

Kimennek

GÉZA (*könnyes szemmel – égő arccal*) A kisszobából akkor sem
túrhatnak ki... Bezárom az ajtót, és kész... Nekem itt helyem
van... jogaim vannak... én itt hasznélvező vagyok, érted?
Csak nem akartam visszaszólni az Irén miatt. De ne hidd,
hogy ez így megy... hogy ilyen gyámoltalan vagyok... – A gye-
rekkel is úgy van, megérdeklődtem... Ha akarom, be is perel-
hetem őket... apasági keresetet nyújtok be, és a bíróság meg-
keresi... az egész világon, érted?! Csak tőlem függ, egyedül
tőlem.

PISTI Miféle bíróság? Ugyan már! Hagyd abba, Géza!

GÉZA Mit hagyjak abba? Mit?! Az az én gyerekeim, Pisti, ha-
vonta hetvenkét óra láthatást kötelesek adni, megkérdez-
tem... ügyvédtől. Ez a minimum, hetvenkét óra!

PISTI És? Repülsz kétszer harminc órát kétszázézerért, hogy a
karodban tartsd három napig...

GÉZA Miért ne! Sőt, ha akarom, a nevemre is vehetem... én va-
lakije vagyok annak a gyerekeknek, nem senkije... vér a vérem-
ből, tudod?

PISTI Jó, biztos, hogy így van...

GÉZA Beperelem, és kész! Csak el kell indítani... az ügyvéd már
ugrásra készen áll... ne félj!

PISTI (*mély sajnálattal*) Hagyd ezt, Géza... gondolj a gyerekre,
az ő érdekét nézd... ő most jól van, jó helyzetben... nézd ezt a
kocsit, nézd az anyját, micsoda ruhák, kalapok, ékszerek...
szóval valami dúsgazdag faszi áll itt a háttérben... és lehet,
hogy ha te egyszer csak megjelenysz ott a neveddel meg a bí-
rósággal, esetleg beletenyerepsz valamibe... és elrontod a srác
szerencsét... Kitérnád a saját kölyködet a milliókából? Hát
gondolkozz! – Ezért mondom én, hogy ne kapkodj, várd
meg, hogy írjon, legalább egy sort, egy lapot, hogy vár téged,
ilyesmi... Na gyere, menjünk! (*Hozza a kabátját*)

GÉZA Látnom kell őket... elég egy pillantás, egy találkozás,
mint akkor a tónál... Pisti! Kérlek! Muszáj kimennem hozzá-
juk. Érted!? Muszáj.

PISTI Legalább a címét tudd meg... hogy hová mész...

GÉZA Megszerzem a címét is, mindent megszerzek. Csak azt a
kétszázézet... azt nem tudom... Könyörgöm, Pisti! Segíts
nekem! Nem létezik, hogy ezen múljon. Segítesz?

PISTI Meglátjuk... Na gyere, aludj nálam... Mindjárt jönnek!
(*Feladja Géza kabátját*)

GÉZA Várj, a ribizlit nem hagyom itt... (*Kiveszi, s óvatosan vissza
a szatyorba*)

8. Az ölelés

*Igal. Öreganya nyári konyhája. A jólét szaga. Parabolaantenna a
kályha fölött. Színjátszó csillár – mikrohullámú a kemencében. Ko-
pognak*

GÉZA (*benyit, mint vad hideg elől bekérezkedő kutya, farka a lába
között*) Jó napot... a szomszédok mondták, hogy... Kertész
Géza vagyok... a Lilike ööm... ízeje... jó helyen járok, ugye?

ÖREGANYA A mérnök?

GÉZA Igen, az voltam... Tudja, enyém a gyerek, a kisfiú! Biz-
tosan tudja...

ÖREGANYA Tudom.

GÉZA Hát persze... Szóval... érdeklődnék, hogy vannak...

ÖREGANYA (*hűvösen*) Jól.

GÉZA Értem... a gyerek is...

ÖREGANYA Meg Lilike is jól van... Nagyon jól. Nagyon, na-
gyon jól. (*Kuncog magában, mint egy Singer varrógép*) Meghalt
az a drága jó ember... lassan két hónapja már... áldott jó
ember...

GÉZA (*átragad az öröm*) Meghalt?

ÖREGANYA Meg... És maradt a szép vagyon... meg egy szép,
fiatal özvegy...

GÉZA Meg a gyerek...

ÖREGANYA Az nem számít... a gyerek az jön-megy...

GÉZA Hogy mondhat ilyen! Már hogyan számítana!? A gye-
rek?! – Alig várom, hogy lássam őket... azért is jöttem való-
jában, a Lilike címéért... az öcsém adna kölcsön a repülőjegye-
re... csak hát a cím, ugye. Szóval értesíteni szeretném Lilikét,
hogy jövök...

ÖREGANYA Minek? Mondom, hogy jól van...

GÉZA Persze... de mégsem eshetek be csak úgy... se szó, se
beszéd...

ÖREGANYA Ne menjen sehova! Hallja? Menjen szépen haza!
GÉZA De hát az apja vagyok... a kis... a kis... tessék, még a nevét
se tudom! (*Fényképet vesz elő*) Ez az én gyerekeim, nézze, a
feje formája is, mindene... épp ilyen voltam kicsi koromban.

ÖREGANYA Nem érti, hogy nem akarja látni magát... Ne is
keresse! Nincs címe. Nincs.

GÉZA Én így is, úgy is kimegyek...

ÖREGANYA Hiába megy.

GÉZA És megkeresem... mindenképp megkeresem... csak nem
akarok rátörni, érti?! Ezért írnék előbb egy lapot, egy levelet...

ÖREGANYA Ne írjon semmit! Hagyja öt békén!

GÉZA Azt majd én eldöntöm, jó!? ... A címét, legyen szíves!

ÖREGANYA Nem mondom meg.

GÉZA (*az elhasznált idegrendszer „megszalad”*) Na elég! Ide azt a
rohadt címet, vagy kinyomom magából, vén boszorkány!

ÖREGANYA Nem adom.

GÉZA (*elkapja a nyakát*) Ne kényszerítsen, hallja!? Hol lakik?

ÖREGANYA Segítség! Segítség! (*Fulladozik, hörög*)

GÉZA (*elengedi*) Na, nyögje már ki!

ÖREGANYA (*à la Zrínyi Ilona*) Ha megöl sem. Nem mondom meg.

Géza elkapja a kezét, csuklóból töri. Az Öreganya nyüszít, vinnyyog

GÉZA Megállj, te vénség! Kiszedem én belőled... Mi a címe?
Mi!?

ÖREGANYA Eresszen el... könyörgöm... Eresszen el! (*Kékül,
lilul, habzik*) Segítség! Segítség!

GÉZA Hol lakik!? Ki vele! A címét! A címét?!

*Kint dudál egy kocs. Hosszat, élelet, mint a végzet. Géza ijedten elen-
gedi az Öreganyát*

Úgyis megtalálom... addig innen el nem megyek... (*Kihúzza a
fókokat, kezdi kiszórni belőlük a iratokat, papírokat, képeket, le-
veleket, kotorász közöttük. Újabb hosszú dudu*)

ÖREGANYA Hagyja békén őt! (*Sápadtan, kétségbeesetten araszol
az ajtó felé*) Nem akarja látni magát... Nem érti?! Maga már
nincs! El van felejtve...

GÉZA Azt majd mi megbeszéljük... kettesben!

ÖREGANYA (*elállja az ajtót*) Elege volt magából. Hagyja békén
őt! Menjen szépen haza... És hagyja békén...

*De hiába feszült neki az ajtónak, Lojzi könnyedén benyomja az
Öreganyával együtt. Kezében egy kasmírtakaróba göngyölt, alvó
kisgyerek*

LOJZI (*dühös*) Was zum Teufel, Frau Varju, was zum ver-
fluchtem Teufel! Der Bubi schläft schon... und sie „trécsen”
hier! Ne nézsz... alzik kitschi Bubi... tessék, vesz el gyerek...
Madam ideges... már készik el... na, vesz el gyerek... ety-gető.
GÉZA Micsoda? Hát itt van?! (*Kikapja a pólját Lojzi kezéből*)

Mondd meg Mádám... hogy Vater... érted FÁ-TER! Van itt...
Mondd meg der Lilike? Menj! *(Kilökdösi Lojzit az ajtón)* Ein, zwei... jöjjön be! Szóval itthon vannak?!

ÖREGANYA Adja ide a gyereket!
GÉZA Nem. Ez nálam marad...
ÖREGANYA Mit csinál?!... Megbolondult?! Ne rázza úgy, felébred!
GÉZA Nem fog felébredni... – Ne menjek ki Sydneybe, mi?! Ne menjek utána!! Átkozott vén boszorkány!
LILIKE *(benyit)* Mi a fenét keresel itt?! Minek jöttél ide?!

GÉZA Még jó, hogy megismersz...
LILIKE Hagyjuk ezt! Ez már nem az a történet, Géza.
GÉZA Hogyhogy?
LILIKE Úgy, hogy annak vége... Ne nézz így! Azt hitted, hogy folytatásokban van? Nem, szívem, vége.
GÉZA És a fényképek... a levelek... a képek... *(Előkotor párat a zakózséből, tartja, mint egy koldus)*
LILIKE *(kitépi, szétszaggatja, leszórja)* Nem érted, hogy vége? Vége! *(Ordít)* Na, elég! – Add oda a mamának a gyereket, és tűnj el innen!
GÉZA A gyerek egyelőre itt marad...
LILIKE *(a stájernek)* Lojzi... nimm der Bubi...
GÉZA Nem adom! *(Fél kézzel felkap egy székot, behúzódik az asztal mögé)*
LILIKE Elég már! Tedd le azt a gyereket, és takarodj innen!
GÉZA Nem érted, hogy nem adom?!

LOJZI *(elindul Géza felé)* Schon gut, Kerl... gib das Kind her...
GÉZA Nem adom! *(Odavág Lojzi felé a székkal)* Vidd innen a mancsoadat, vagy leverem!
LILIKE *(megtaszítja Lojzit)* Szedd már el tőle! Mire vársz! Hülye bécsi melák...
LOJZI Zum Teufel, Herr Géza... nem örülsz meg... szépen ideadsz Bubi...
LILIKE Ne szelídítsd, baszd meg! Vágd földhöz, és vedd el tőle!
GÉZA Szétverem a fejét, ha hozzám nyúl. *(Odavágja a székot Lojzihoz)*

Lojzi félreugrik, fellöki Öreganyát. Ordítás, káromkodás

(Felkapja a székot) Akarsz még egyet? Gyere!
LILIKE Géza!! Ne izélj! Hallod?! Ha azt akarod, hogy jó legyen, add ide!
GÉZA Hogy jó legyen, mi?! Ha azt akarom, hogy jó legyen!!
(Felnevet) Ha azt akarom, hogy jó legyen!? *(Egyre jobban röhög)*
ÖREGANYA *(hirtelen oldalról belekapaszkodik Gézába)* Engedje

el! Eressze el a gyereket!
GÉZA *(Lilinek)* Vidd innen az öreganyádat, mert kinyomom a szemét. És ezt a barmot is. *(Csapkod, próbálja eltakarni testével a gyereket)*

Egyre hevesebb dulakodás, cibálás, ordítás, a la krétakör. Lojzi hirtelen elkapja a szék másik lábát, csavarja, rángatja, Lilike és az Öreganya is nekiesnek

LOJZI Verfluchter ungarischer Bastard... adsz ide gyerek!
GÉZA *(Lilinek)* Ha meghalok sem. Vér a véremből, érted?
LILIKE *(rúgja, ráncigálja)* Adok én neked gyereket!
ÖREGANYA Ereszd el, te szégyentelen! Törje ki a kezét, Lojzi, törje ki!
GÉZA Engedd el a karomat, mert lerúglak, te! *(Beleharap a stájer kezébe)* Engedd már el!
LOJZI *(felordít)* Oh, scheisse! Der bisst, der Missker! *(Hozzávágja Gézát a falhoz, rángatja, gyomrozza, hátracsavarja a karját)* Bisst du, scheissige arschloch, bisst du noch!?

Elkeseredett, vad küzdelem után Lojzinak végre sikerül kitépnie, kibálnia a pólyát Géza kezéből. Géza a fal mellett ül, arca vérzik

So! Hier Madam, tessék der Bubi... bitt'schön!

Átadja Lilinek. Lilike leteszi az asztalra, kibontja. A kisleány nem mozdul. Ernyedten fekszik a kis test az asztalon. Már nem él. Lilike tétován, felve megrázza. Semmi. Hangtalanul nézik. Nem is a fájdalom, hanem az értetlenség, a döbbenet némítja el őket

LILIKE *(rázza, rázogatja – mintha aludna)* Sanyika... ébredj, kicsim... Hallod, Sanyika... ez nem mozog...
GÉZA Nem mozog? *(Mégfogja a kis kezét, megrázza finoman)* Ébredj, fiúka... Ébredj fel!

Ketten rázzák, rázogatják két oldalról. Lilike arcán lassan elindul egy elképedt könnycsepp

ÖREGANYA *(együttérzéssel és mégsem)* Ne sírj, kislányom, kicsi kincsem, Lilikém! Ne sírj! *(Mint egy mesét)* Szép vagy, fiatal vagy... csinálsz másikat. *(Lojzinak)* Nekem hét volt... zíben... gyerek machen nicht nagy kunszt... pricc-pracc... és gyerek kommt... der Bubi... érted, Lojzi?... nekem hét volt... hét fiú... *(Lassan sötétedni kezd)* ...zíben... bizony, hét gyönyörű, rossz fiú... mint a mesében... hét... Érted? Zíben!

Vége